

**Viața, minunile și acatistul
Părintelui Ilie Lăcătușu**

Imagine coperta 1: Frescă de pe peretele exterior al bisericii Mănăstirii Petru Vodă

Imagine coperta 4: Racla cu moaștele părintelui Ilie Lăcătușu, aflate în cavoul din cimitirul Giulești, București

Foto: Gabriel Gioacăș

Mulțumiri tuturor celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea acestei cărți

**Viața, minunile
și acatistul
Părintelui Ilie Lăcătușu**

Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă

Editura Areopag
Editura Meditații
București, 2011

© Pentru prezenta ediție, Editura Areopag

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită – în ziare, reviste, foi parohiale – fie în formă electronică, pe bloguri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică, se va prelua textul postat pe www.parinteleiilielacatusu.ro.

Cei care vor să trimită noi mărturii o pot face pe adresa de e-mail:

ciprianvoicila@yahoo.com.

Editura Meditații: ISBN 978-606-92034-9-1

Editura Areopag: ISBN 978-606-92822-9-8

Prefață

„Și Aiudul, și Gherla, și Piteștiul, și celelalte închisori, toate locurile acestea sunt punctele noastre de mare greutate pe lângă altarele și mănăstirile voievodale. Nu trebuie uitat niciodată că ele sunt o mărturie pentru viitor a suferințelor, lacrimilor și sângelui nostru. Ca mărturie vie de comuniune cu Duhul Sfânt și de sfințire a martirajului său îl avem pe părintele Ilie Lăcătușu; deshumat după cincisprezece ani, a fost aflat cu trupul neputrezit și bună mireasmă, căruia i se închină credincioșii în București.”

Părintele Justin Pârvu¹

De părintele Ilie Lăcătușu mi-am amintit în momentul în care s-a născut Miriam, fetița noastră. Nu mi s-a părut deloc întâmplător faptul că ea se naștea pe Calea Giulești, și de aceea Sfântul Ilie Lăcătușu a fost unul dintre mijlocitorii

¹ Din cuvântul-înainte la cartea părintelui Nicolae Grebenea *Amintiri din întuneric*, Editura Scara, 2005, p. 5.

la care m-am rugat ca totul să decurgă cu bine. Și evident că Domnul împreună cu prietenii noștri principali (Sfântul Ilie Lăcătușu, Sfântul Nectarie de Eghina, Sfânta Matrona de Moscova, Sfânta Xenia de Sankt-Petersburg, Sfântul Ioan Maximovici) au făcut ca nașterea lui Miriam prin cezariană să dureze patruzeci de minute, Miriam să se nască perfect sănătoasă și, spre uimirea mea, soția mea, Angela, să poată vorbi cu noi imediat ce a ieșit de sub efectul anesteziei generale.

Ulterior, discutând cu un prieten al meu, ieromonah, care are mare evlavie la sfinții închisorilor și în special la Sfântul Ilie Lăcătușu, mi-a spus că el crede cu tărie că, în tragedia de la aceeași maternitate, Giulești, în care au fost arși la incubator câțiva copii, cei care au scăpat au supraviețuit datorită rugăciunilor și protecției sfântului din cimitirul Adormirea Maicii Domnului.

Strângând, cu binecuvântarea părintelui Justin Pârvu, mărturii despre minunile săvârșite de părintele mărturisitor Ilie Lăcătușu, m-am bucurat de faptul că ele erau date de o mare varietate umană, ceea ce întărea veridicitatea lor: oameni simpli, mai puțin instruiți, dar și teologi, preoți,

medici, ingineri, absolvenți de facultăți socio-umaniste, toate mărturiile convergând spre concluzia că, în cimitirul Adormirea Maicii Domnului din București, creștinii au ocazia extraordinară de a se ruga, de a se apropia de un mare sfânt grabnic-ajutător, primul sfânt al închisorilor ale cărui sfinte moaște au fost descoperite de Dumnezeu spre întărirea credinței noastre.

M-a uimit faptul că mulți oameni din provincie știu de puterea Sfântului Ilie și fac drumuri costisitoare ca să poată ajunge la sfintele moaște. Un prieten al meu din Constanța a vrut să ajungă neapărat să se închine la moaștele părintelui Ilie Lăcătușu. A pornit la drum dis-de-dimineață, pe o zăpadă cum eu unul nu am mai văzut în București. A făcut până de cauciuc cu 70 km înainte de a intra în oraș. Când a vrut să schimbe roata, i s-a rupt cricul. A cerut unul împrumut de la un șofer, dar s-a rupt și acela. A fost adus cu platforma până la prima vulcanizare și a trebuit să plătească vreo trei milioane de lei vechi pentru întreaga operație. Râvna prietenului meu m-a rușinat: „Uite, câtă râvnă are el să se închine la moaștele părintelui, și eu abia ajung la capela sa o dată pe săptămână!”

De fiecare dată când am ajuns la capela părintelui, am văzut persoane care au adus diverse obiecte vestimentare pentru a fi atinse de moaștele părintelui Ilie, persoane care au plecat cu credința tare că vor fi ajutate. Am aflat că au fost cazuri când oamenii și-au revenit din comă pentru că au fost îmbrăcați cu hainele care, în prealabil, au fost atinse de moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu.

Strângând mărturii despre minunile părintelui, am cunoscut oameni noi, interesanți, care trăiseră evenimente extraordinare. Am cunoscut, de pildă, un om demonizat, care mi-a mărturisit că se duce săptămânal la părintele Ilie să se roage, pentru că după aceea se simte mult mai bine. Problema lui durează de câțiva ani, la originea ei stând faptul că mama sa a făcut un pact cu diavolul. Venind regulat la părintele Ilie, domnul T. a simțit că puterea pe care diavolul o avea asupra lui a slăbit mult în ultimii ani, el fiind convins că acest fapt se datorează și rugăciunilor Sfântului Ilie, pe care odată, când se ruga la fereastra capelei, l-a auzit spunându-i: „O să mijlocesc și pentru tine.”

Căutând pe internet mărturii despre părintele Ilie Lăcătușu, am găsit un fragment de film în care o doamnă anonimă mărturisea: „Eu vin aicea de aproape un an de zile, aproape, încă nu am un an de zile, dar vin de dimineată și stau până seara. Mă simt foarte bine aicea, m-am realizat foarte mult, [părintele Ilie] m-a ajutat. Am un copil care a fost grav bolnav, dar s-a vindecat. Am avut și o pareză, de-abia mișcam mâna. Acum fac treabă, vin aicea, fac curățenie. Să știți că foarte multă lume am întâlnit care a venit aicea la sfânt cu diferite probleme, în special pentru boală.” Eu am cunoscut direct mulți oameni care au dat mărturii similare, tipărite în această carte (o parte au apărut deja, împreună cu unele materiale din prima parte a cărții de față, în volumul *Mărturisitorii din închisorile comuniste. Minuni. Mărturii. Repere*, Editura Areopag și Editura Meditații, București, 2011).

Știind că strâng mărturii despre minunile făcute de Sfântul Ilie, o colegă a mea de serviciu, Liliana David, mi-a relatat cum că, pe drumul spre Mănăstirea Cernica, s-a întâlnit cu o doamnă S., care avea în jur de șaiszeci de ani și care i-a spus cele ce urmează: după o intervenție stomatologică,

a constatat că infecția pe care o avea la un dinte s-a extins. Pentru că situația devenea insuportabilă, aflând despre minunile săvârșite de părintele Ilie Lăcătușu, s-a dus la cavoul său timp de nouă săptămâni. După nouă săptămâni, dintele cu pricina a crăpat, și infecția a fost eliminată. Ducându-se din nou la medicul ei stomatolog, acesta a constatat cu uimire că, după intervenția stomatologică, a uitat să-i scoată de la rădăcina dintelui pansamentul dentar. Dacă nu o ajuta părintele Ilie Lăcătușu, S. ar fi făcut septicemie.

La începutul acestui an, în plină iarnă, am ajuns cu doi prieteni, soț și soție, la capela părintelui. Soția prietenului meu, medic fiind, era uimită de faptul că, atingând mâna Sfântului Ilie, aceasta avea aceeași temperatură ca a ei, deși, afară, apa strânsă în băltoace înghețase de-a binelea.

De curând, un prieten, teolog, mi-a povestit următoarele: de ceva timp suferă de tetanie. Aceasta se manifestă în primul rând prin accese de sufocare și prin amortirea progresivă a corpului, începând de la membrele inferioare și ajungând, în cele mai rele cazuri, până la inimă. Prietenul meu se autodefinește ca fiind un tip rațional,

care nu crede ușor în semne și minuni. Datorită unor probleme de familie, tetania lui s-a agravat. În timpul unui acces de sufocare, s-a rugat la Sfântul Ilie Lăcătușu să-l ajute. Despre părintele și despre minunile lui știa de mai mult timp. După ce părinții de la Mănăstirea Petru Vodă i-au schimbat veșmintele părintelui Ilie, el a intrat în posesia unei foarte mici bucăți din veșmântul lui. În timpul crizei de tetanie, simțind că se sufocă, și-a pus pe piept bucățica de veșmânt și, după ce s-a rugat, a simțit aproape instantaneu cum se liniștește și iese din situația critică. În mijlocul unei alte crize, a simțit că bucata de veșmânt îl arde în capul pieptului, ca un cărbune, topind tot răul acumulat acolo. Tot el mi-a povestit că, în timp ce mama lui citea acasă acatistul Sfântului Ilie (care inițial a fost tipărit în broșura *Părintele mărturisitor Ilie Lăcătușu*²), în cameră s-a răspândit un miros de mir. Vorbind cu mama lui, aceasta mi-a mărturisit că, în timp ce citea acatistul, a văzut cum din textul scris urca un fum de tămâie și că un fascicul de lumină îi ghida pe hârtie privirea. „Întâmplarea” s-a repetat când

² Broșura a apărut la Editura Babel, Bacău, 2011.

stăteam cu ei la rând la moaștele Sfântului Ilie: doamna s-a întors spre mine și mi-a spus: „Uitați, și acum, când citesc acatistul sfântului, un punct luminos îmi luminează cuvintele.”

Vă îndemn pe toți cei care ați citit aceste rânduri să-i cereți cu credință ajutorul Sfântului Ilie Lăcătușu, marele apărător al familiilor creștine și al dreptei credințe.

Ciprian Voicilă³

³ Pe adresa de e-mail ciprianvoicila@yahoo.com, aștept în continuare mărturii despre minunile mijlocite de Sfântul Ilie, pentru a fi postate pe site-ul www.parinteleilielacatusu.ro și, ulterior, incluse într-o ediție completată a cărții de față.

Viața părintelui Ilie Lăcătușu

1. Părintele Ilie – mărturisitor al lui Hristos

Cei care nu s-au temut să-L mărturisească pe Dumnezeu nici în fața celor mai cumplite chinuri au strălucit ca niște adevărate făclii și în prigoana atee a secolului nostru. Sângele mărturisitorilor a curs ca în primele veacuri ale creștinismului.

Și în România, prigoana contra credinței a lovit puternic Biserica. Episcopi, preoți și mireni au apărât cu prețul vieții comoara cea mai de preț: adevărata credință. Mulți dintre marii duhovnici, mulți dintre marii teologi au trecut prin întunericul închisorilor. Dar, în loc să fie îngenuncheați, aceștia au ieșit din încercări mai puternici, mai căliți, mai pregătiți pentru a răspândi credința cea adevărată.

Între aceștia, o figură aparte este părintele Ilie Lăcătușu.

Viața sa a fost închinată Domnului. S-a născut pe 6 decembrie 1909, în satul Crăpăturile din județul Vâlcea, din părinți apropiați de Biserică, Marin și Maria Lăcătușu. Tatăl său a fost cântăreț bisericesc. Copilăria petrecută la țară, farmecul universului țărănesc i-au deschis inima spre Dumnezeu, pe care și-a dorit să-L slujească cu toată ființa.

Între anii 1922 și 1930 a urmat Seminarul Sf. Nicolae din Vâlcea, unde s-a evidențiat prin însușirile sale deosebite. Între 1930 și 1934 a frecventat Facultatea de Teologie din București, ai cărei profesori erau personalități marcante ale vieții religioase de atunci. [În martie 1931 s-a căsătorit cu învățătoarea Ecaterina Popescu, născută în Cordești, Gorj – n. ed.]

După ce în septembrie 1934 a fost hirotonit preot al parohiei Osica de Jos, în județul Olt, părintele a fost mutat mai târziu la Buicești, în Mehedinți. Ani de zile, viața părintelui a fost liniștită, ocupându-se cu râvnă de misiunea sa, având și grija familiei, binecuvântată de Dumnezeu cu cinci copii.

[Din vara anului 1942 până în primăvara anului 1943, părintele a fost trimis de Misiunea

Ortodoxă Română să propovăduiască peste Prut, la Odesa, și apoi în parohia Sersenița din Transnistria – n. ed.]

În 1952, odată cu unul dintre valurile de arestări din rândurile preoților, părintele Ilie a ajuns la colonia de muncă Galeșu, la Canal. De aici, a fost mutat apoi la Colonia Peninsula, Constanța. (...) [Din septembrie 1953 până în aprilie 1954, părintele a fost mutat la formațiunea de muncă 0680 din Onești – n. ed.]

În 1954, autoritățile comuniste au îndulcit puțin persecuția, și părintele a fost eliberat. Dar în 1959, prigoana s-a înăsprit, și a fost condamnat din nou la muncă silnică, în Deltă, la Periprava. Regimul aspru de acolo i-a cauzat urmări serioase sănătății.

Din 6 mai 1964, părintele a avut domiciliu forțat la Bolintin. Apoi, din 20 decembrie 1964 până pe 1 august 1970, a slujit în parohia Gârdești. Apoi a fost mutat la parohia Cucuruzu, în comuna Răsuceni, de unde s-a pensionat la începutul anului 1978.

În anul 1983, aflat în spital, părintele le-a spus celor de lângă el că, dacă va trăi până după

22 iulie, va mai trăi încă doi ani. Și-a exprimat și rugămintea ca, dacă soția îi va muri peste 15 ani, să fie îngropată lângă el. A murit chiar pe 22 iulie, iar peste 15 ani, în 1998, avea să moară și soția sa, Ecaterina. La înmormântarea soției părintelui, pe 29 septembrie 1998, cei prezenți s-au aflat în fața unui fapt neașteptat: trupul părintelui era neputrezit, întreg, binemiositor. Pentru a se convinge că trupul părintelui nu a rămas neputrezit din motive biologice, membrii familiei – în înțelegere cu preotul – au lăsat trupul în contact cu aerul. Dar, după nouă săptămâni, trupul era intact.

Dumnezeu, Cel care rânduiește toate, ne va lumina să aflăm cum l-a primit pe mărturisitorii Lui în Cer.

Redacția *Vestitorul Ortodoxiei*⁴

⁴ Articolul a apărut în *Vestitorul Ortodoxiei* din 15 iulie 1999. Întrucât unele date biografice erau inexacte, textul a fost revizuit și completat, potrivit informațiilor din broșura *Părintele mărturisitor Ilie Lăcătușu*, Editura Babel, Bacău, 2011.

2. „Trupul părintelui Lăcătușu era perfect întreg”

Am cunoscut în cadrul parohiei mele pe presbitera Ecaterina Lăcătușu, o doamnă plină de încărcătură spirituală. Dânsa fiind singură, adică văduvă, de aproape doisprezece ani, relatează faptul că a avut fericirea de la Dumnezeu să trăiască alături de un slujitor al Domnului cu totul deosebit. Doamna preoteasă se spovedea, se împărtășea, aveam dialoguri foarte plăcute cu dânsa. A venit vremea să treacă la cele veșnice. Și, în ziua de 29 septembrie a anului 1998, a avut loc prohodirea dânzei, după ce primise toate cele creștinești. Părintele Ilie Lăcătușu îi lăsase doamnei cuvântul că, dacă va muri după 15 ani de la moartea dânsului, să-l dezgroape și s-o pună și pe dânsa alături de preacucernicia sa.

Această dorință a părintelui împlinindu-se, la moartea soției a fost desfăcut mormântul părintelui, urmând să fie pusă alături doamna preoteasă. În momentul în care mormântul a fost deschis și am ajuns cu răposata Ecaterina Lăcătușu s-o punem în mormânt, am ținut să desfăcăm coșciugul părintelui, pentru ca osemintele

acestui să fie curățate după rânduiala tradiției și, după aceea, puse alături de soția sa. În momentul acela, am constatat însă că trupul părintelui Lăcătușu era perfect întreg, ba, mai mult decât atât, era foarte ușor și emana un miros plăcut.

Pentru că înmormântarea necesita o rânduială aglomerată pentru ziua respectivă, am pus trupul părintelui într-o nișă a cavoului, undeva la suprafață – ca să avem vreme, după aceea, să cercetăm ce este cu trupul părintelui – și l-am lăsat acolo. După șase săptămâni, am mers din nou la parastasul presbiteriei Ecaterina și am constatat că trupul părintelui nu suferise nicio modificare.

La propunerea familiei, am trecut atunci la o altă fază: la faza de pregătire a curățării trupului părintelui și a îmbrăcării acestuia într-un veșmânt nou. Dumnealor, ca să fie bună rânduială, au făcut mai întâi o înștiințare a acestui lucru către forurile superioare bisericești, au adus la cunoștință lucrul acesta Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, iar după aceea au făcut o cerere, pe care au îndreptat-o către mine, pentru ca eu personal să mă ocup de curățarea trupului părin-

telui și de îmbrăcarea acestuia în veșminte noi. Eu am procedat la fotografierea părintelui, bucățică cu bucățică, așa cum se poate vedea, iată, și totodată am procedat la îmbrăcarea părintelui – mai întâi într-o cămașă de in, și după aceea am depus celelalte veșminte pe trupul părintelui.

Am tras concluzia, după toate cele petrecute, că părintele este perfect întreg, că trupul are o greutate foarte mică, este foarte ușor și că trupul părintelui nu are miros neplăcut, ci are un miros plăcut...

*(Părintele Nicolae Barbu,
Cimitirul Adormirea Maicii Domnului, Giulești)*

3. Memoriul de canonizare și răspunsul Arhiepiscopiei Bucureștilor

În ziua de 21 iunie 1999, câteva asociații (Frăția Ortodoxă Română, Liga Studenților, Asociația Română a Foștilor Deținuți Politici și Luptători Anticomuniști, Grupul Scara – Asociația Română de Antropologie Audiovizuală, Asociația Christiana, Fundația Anastasia, Liga Tineretului Ortodox Român, Asociația Studenților

Creștin-Ortodocși Români) au semnat un memoriu pentru deschiderea dosarului de canonizare a părintelui Ilie Lăcătușu⁵:

„Memoriu către Sfântul Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române

Preafericite Părinte Patriarh,
Înalt Preasfințiți și Preasfințiți membri
ai Sfântului Sinod,

Ne adresăm Sfințiilor Voastre cu o problemă de mare importanță pentru viața spirituală a poporului nostru drept-credincios. Este vorba de găsirea trupului neputrezit și binemirositor al părintelui Ilie Lăcătușu (1909–1983), la 15 ani de la trecerea sa la Domnul. Ținând cont de faptul că a fost îngropat în condiții normale și că în tot acest cimitir nu s-a semnalat niciun astfel de caz și că după dezgropare a fost ținut timp de 9 săptămâni la aer fără ca trupul să fi fost afectat,

⁵ Cu câteva luni mai devreme, pe 5 octombrie 1998, familia părintelui Ilie Lăcătușu depusese un alt memoriu privitor la canonizarea părintelui (cf. <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-ilie-lacatusu-118559.html>), dar nu se dăduse niciun răspuns oficial.

considerăm că, aflându-ne în fața unui caz cu totul special, ar trebui întreprinse cercetările de rigoare pentru deschiderea dosarului de canonizare.

După mărturiile pe care le-am adunat (și pe care vi le punem la dispoziție), părintele a dus o viață de sfințenie și martiraj pentru Hristos, făcând parte din ceata de mărturisitori ai credinței în prigoana atee din veacul nostru. În închisori a existat o viață religioasă profundă, ai cărei vrednici îndrumători au fost preoții și ierarhii Bisericii noastre, acuzate pe nedrept că a plecat genunchii în fața puterii. Foștii colegi de suferință mărturisesc că părintele a fost un veritabil model duhovnicesc, strălucind prin virtuți, nelepădându-se de Hristos nici în momentele de grea încercare, întărindu-i pe cei din jurul său în dreapta credință.

Deși părintele a avut soție și copii, aceasta nu constituie un impediment pentru sfințenie – atât în Rusia, cât și în Grecia există moaște de sfinți canonizați care au dus viață de familie. Faptul că trupul neputrezit al părintelui a fost găsit în 1998, după cum acesta prezisese în iulie 1983, a dat deja naștere unui cult local. Temându-ne

să nu cădem în înșelare (deși dovezile despre sfințenia părintelui par concludente), vă rugăm să binevoiți a deschide dosarul de canonizare și să ne înștiințați în mod oficial asupra demersurilor întreprinse.”

* * *

Memoriul (înregistrat cu nr. 3273/1 iulie 2009) a primit, pe 16 iulie 2009, următorul răspuns din partea biroului de presă al Arhiepiscopiei Bucureștilor:

„Privitor la îmbucurătoarea descoperire a trupului neputrezit al părintelui Ilie Lăcătușu, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor aduce cu bucurie duhovnicească la cunoștință tuturor credincioșilor următoarele:

– potrivit rânduielilor bisericești statornicite din Biserica Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de către Sfinții Părinți ai Bisericii, actul canonizării unui sfânt constituie o lucrare sfântă și dumnezeiască ce impune o atitudine plină de evlavie și de smerenie, în căutarea tuturor mărturiilor necesare unui astfel de moment, care impune etape și strădanii deosebite, așa cum s-a petrecut în cazul proclamării sfinților canonizați în

Biserica Ortodoxă. Această cale a fost urmată și de Biserica noastră pentru proclamarea sfinților noștri în anii 1955 și 1992 – pentru canonizarea cărora au fost necesari ani mulți de evlavioasă și trudnică cercetare a tuturor mărturiilor duhovnicești absolut trebuincioase.

Nădăduind în lumina Duhului Sfânt, să ne sporim credința, iubirea și rugăciunea ca astfel *să cunoaștem cu adevărat iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință, ca să ne umplem de toată plinătatea lui Dumnezeu* (Efes. III, 19).

*Biroul de presă
al Arhiepiscopiei Bucureștilor”⁶*

* * *

Într-un articol din 23 iulie 2008 postat pe site-ul *Hotnews*⁷, a apărut o informație importantă:

„Urmașii părintelui au solicitat preoților și ierarhilor din țară și de peste hotare să facă slujbe de dezlegare. Din 1 mai 1999, la Mănăstirea

⁶ Publicat în *Vestitorul Ortodoxiei* din 15 iulie 1999.

⁷ <http://www.hotnews.ro/stiri-cultura-3672314-pelerinaj-moastele-parintelui-ilie-lacatusu-25-ani-moarte.htm> (n. ed.).

Frăsinei s-au făcut timp de 40 de zile slujbe de dezlegare, după Sfânta Liturghie. Cu ocazia parastasului de un an de la deshumare, preasfințitul Teodosie Snagoveanul i-a citit o rugăciune arhierască de dezlegare pentru eventualele păcate mari sau anateme care ar împiedica trupul preotului să putrezească. La 6 februarie 2000, mitropolitul Serafim Joantă, al Europei Centrale și de Nord, a oficiat o slujbă însoțită de rugăciunile de dezlegare. Trupul a rămas în continuare neputrezit și, ca urmare, Patriarhia a constituit dosarul de canonizare a părintelui Ilie Lăcătușu.”

Oficial, nu a apărut nicio dezmințire legată de această știre privitoare la deschiderea dosarului de canonizare. Dimpotrivă, știrea a fost confirmată ulterior de către părintele Costel Stoica, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române, care a declarat: „Părintele este pe o posibilă listă de canonizare. Doar că, în practica ortodoxă, nu există grabă, deci acest lucru (canonizarea – n.n.) nu știm când se va întâmpla.”⁸

⁸ www.adevarul.ro/locale/bucuresti/MISTERELE_BUCURESTIULUI_Moastele_parintelui_Ilie_Lacatusul_din_Cimitirul_Giulesti-facatoare_de_minuni_0_354564609.html.

4. Cuvinte despre aflarea moaștelor părintelui Ilie Lăcătușu

„Părintele Ilie Lăcătușu a petrecut cu Hristos în anii de temniță așa cum am petrecut și noi... Iar în credincioșia lui sfântă, iată, s-a împărtășit de acest dar mare, să guste din Taina Învierii, deci a nestricăciunii și a moștenirii vieții de veci.”

Pr. prof. Constantin Galeriu

„Eu am fost cercetat dacă să-l canonizeze pe Ștefan cel Mare. A venit un arhiereu la mine. N-am fost de aceeași părere. Mai repede sunt pentru părintele Ilie Lăcătușu pentru că sunt niște semne de la Dumnezeu: are mireasmă și este neputrezit...⁹ Trebuie să atrageți atenția Patriarhatului. Trebuie să miște cineva, dar este mai greu să-l sanctifice. Pentru că cel mai evident lucru, de nediscutat, este că nu a putrezit și că

⁹ Diferența dintre canonizarea unui mucenic și canonizarea altor feluri de sfinți este că, în cazul mucenicilor, nu este nevoie decât de confirmarea faptului că au adormit în credința ortodoxă. În celelalte cazuri, pentru canonizare este nevoie de o cercetare îndelungată.

are mireasmă... A rămas toată lumea cu această credință (că părintele este sfânt). Dispuneți, eventual, o canonizare...”

*Arhimandritul Arsenie Papacioc*¹⁰

„Ierarhii Bisericii Ortodoxe Române nu au curaj să declare că rămășițele pământești ale foștilor deținuți politici uciși pentru Hristos în temniță sunt moaște. De altfel, la patriarhie au fost depuse mai multe dosare de canonizare, cum e cel al părintelui Ilie Lăcătușu, despre care eu cred cu tărie că este sfânt, sau cel al lui Valeriu Gafencu. Și Sinodul nu s-a pronunțat. În majoritate, foștii deținuți politici au fost legionari, și ierarhii se tem ca gestul lor să nu fie interpretat politic. Trebuie să ne raportăm cu înțelepciune și cu atenție. Dacă Dumnezeu vrea, prin sfinți, chiar necunoscuți sau nerecunoscuți de noi, ne poate face bine.”

*Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa*¹¹

¹⁰ Primele trei mărturii au apărut în ziarul *Curentul*, 14 ianuarie 2000, p. 16.

¹¹ Din interviul *Moaștele sfinților și puterea lor*, realizat de Claudiu Târziu, mărturie preluată de pe <http://calciudumitreasa.gid-romania.com/Pag.asp?ID=12>.

„Părintele Ilie Lăcătușu trebuie cinstit ca un sfânt, pentru că este un argument puternic împotriva materialismului și rătăcirii idolatre. I se pot înălța rugăciuni oricând, pentru că sfinții sunt adevăratele mărturii ale vieții noastre ortodoxe, chiar în vremurile în care trăim. I se pot picta icoane¹², i se poate face o raclă cum este la Sfântul Ioan de la Suceava, la Sfânta Paraschiva. Pentru noi și pentru toată creștinătatea, trebuie să-i sărbătorim ziua de adormire. Suntem într-o aleasă mândrie în fața popoarelor, a protestanților, a catolicilor pentru aceste descoperiri: a Sfântului Ioan Iacob Hozevitul și a Sfântului părinte Ilie Lăcătușu.”

Protosinghelul Justin Pârvu¹³

„Începând cu închisoarea de la Pitești, care a practicat cea mai cumplită tortură fizică și morală, și continuând cu celelalte închisori și lagăre de concentrare din țară, care urmăreau

¹² Părintele Ilie Lăcătușu a fost pictat ca sfânt pe peretele exterior al bisericii Mănăstirii Petru Vodă.

¹³ Cuvântul părintelui Justin a apărut în ziarul *Azi* din 23–24 iulie 1999.

distrugerea credinței și a ființei umane, România a dat una dintre cele mai mari jertfe pentru apărarea drepte credințe și a neamului nostru. (...) Un slujitor devotat pentru Hristos a fost preotul Ilie Lăcătușu, de loc din județul Vâlcea, care a petrecut mai mulți ani în închisori și a pățimit ca un martir. În toamna anului 1998, la 15 ani de la moartea sa, a fost găsit întreg și neputred în mormânt, ca semn că Dumnezeu a primit jertfa lui și l-a numărat în ceata celor drepti.”

Arhimandritul Ioanichie Bălan¹⁴

„– Despre noii martiri în Biserica noastră nu se mai spune nimic. Știți că au fost atâția în închisorile comuniste; acum au descoperit un părinte cu corpul neputrezit.

– la uite!

– Da, părintele Ilie Lăcătușu. Și nu se spune nimic. Acum noi ce trebuie să facem?

¹⁴ Din articolul *Mărturisitori ai drepte credințe din România care au pățimit în închisori pentru dragostea lui Hristos (între anii 1948–1964)*, tipărit în volumul *Sfintele moaște din România*, Editura Episcopiei Romanului, 1999, pp. 172–173.

– Vedeți? Lucrarea ispititorului. Vedeți cum a progresat răutatea? Pe acela învederat l-a arătat Dumnezeu și după moartea lui sfânt, și, uite, conducătorii nu iau măsuri ca să-l sfințească [canonizeze – n.n.] și să propovăduiască că nevoile și chinurile pe care le-a suferit l-au sfințit pe el, că ăsta-i adevărul. Da, dar n-au îndrăzneală. Vedeți unde am ajuns?

– *Și despre toți cei care au suferit în închisori nu se povestește nimic. Adică, atâția mucenici au fost, poate au fost mai mulți acum, în ultimul veac, decât în primele trei veacuri.*

– Sigur că da. Uite, lucrarea ispititorului e asta, ca să nu se propovăduiască adevărul. Vezi? Da' la Dumnezeu ei s-au sfințit și stau acolo, în viața cea fără de sfârșit, unde se vor veseli cu îngerii lui Dumnezeu și cu toți sfinții mucenici care au pățimit. Omenirea așa e.”

Părintele Dionisie de la Colciu¹⁵

¹⁵ Din volumul *Lumea în vremurile de pe urmă*, Editura Prodromos, 2010, pp. 222–223. (n. ed.)

„Toate semnele pledează pentru sfințenia părintelui Ilie, venerarea populară și pietatea pe care moaștele lui le trezesc în popor lucrează continuarea predicării sfinte pe care el a făcut-o, și în viață fiind; ele lucrează sporind credința oamenilor și slăvind, prin ea, pe Dumnezeu cu o putere înmiiată față de cum s-a petrecut pe când sfântul trăia. Sunt atâția preoți buni care, în viața lor, au lucrat sfințenia în enoriașii lor, mulți dintre ei suferind sau murind în închisori. Cine își amintește de ei? Doar familiile și prietenii rămași în viață. În părintele Ilie Lăcătușu, Dumnezeu a pus ceva mai mult: neputrezirea, mireasma sfântă și mai ales puterea predicării Cuvântului și după moarte, prin minunea pe care a făcut-o cu trupul lui”.

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

* * *

La puțină vreme după descoperirea sfințelor moaște, la Mănăstirea Petru Vodă – pe atunci schit – s-au alcătuit Troparul și Condacul¹⁶ Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătușu:

¹⁶ Condacul a fost tipărit în ziarul *Curentul*, 14 ianuarie 2000, p. 16. (n. ed.)

Tropar, glasul al VIII-lea:

Îndelung pătimitorule, de Dumnezeu purtătorule Părinte Ilie, văpaia muncilor cu focul lucrător ai înrourat-o, rușinând pe vrăjmași. Pentru aceasta, părinte, cu hlamida lui Hristos îmbrăcându-te, pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al VIII-lea:

Următor cuvântului stăpânesc te-ai făcut, pentru păstoriți sufletul punându-ți. Pentru aceasta te laudăm pe tine, cel ce, întru adânc de smerenie coborându-te, ca o cetate în vârful de munte ai strălucit. Ci tu, dumnezeiescule mărturisitor, dreptarule al Ortodoxiei, stâlp de foc al neamului românesc, luminează-ne calea către Hristos, pe Care roagă-L să mântuiască în dar.

5. *Despre părintele Ilie Mărturisitorul*

(fragment dintr-o predică ținută de Danion Vasile
în ziua de 23 iulie 2011 la Schitul Paltin –
Petru Vodă)

Să luăm pildă de la înaintașii noștri, să mergem pe urmele sfinților, să mergem pe urmele celor care au trăit pentru Hristos în vremurile noastre. Părintele Arsenie Papacioc a trecut la Domnul. Să mergem pe calea pe care ne-a îndemnat el să mergem. Părintele Ilie Lăcătușu a intrat în soborul sfinților. Să mergem pe calea pe care ne-a îndemnat să mergem. Există o poezie foarte frumoasă a lui Radu Gyr, *Crez*, pe care o consider foarte importantă pentru modul în care noii mărturisitori din secolul al XX-lea au înțeles să împlătească iubirea de Dumnezeu cu iubirea de neam:

„Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl Ziditorul,
Dar mai cred și-n neamul meu,
Înfrățit cu dorul.
Cred în sfinți, dar și-n voinici,
Cred în flori și-n cremeni,

Căci tăcuții mucenici
Cu haiducii-s gemeni.”

Am să vorbesc acum puțin și despre părintele Ilie Lăcătușu. El a fost unul dintre tăcuții mucenici ai secolului al XX-lea. A scris oare cărți? A ținut oare cuvântări care să rămână până în zilele noastre? Nu! Viața lui a fost o viață de mărturisire. A fost un tăcut mucenic, care însă, la vreme de primejdie, a dat mărturia cea bună. Odată, la canal, când i-au amenințat comuniștii că-i vor omorî pe toți, deținuții se îngrijoraseră și s-au dus la părintele Ilie pentru cuvânt: „Ce să ne facem? Ce să ne facem?” – pentru că unora le era frică de moarte. Ca și în primele prigoane creștine: unii mergeau la moarte cântând, ardeau pe ruguri, erau răstigniți și cântau, iar alții aveau teamă în suflet, dar nu se lepădau de Hristos. Și, când s-au dus deținuții la părintele Ilie, la *Sfântul Ilie*: „Ce să facem?”, acesta le-a spus: „Stați liniștiți, că Dumnezeu ne va ajuta!” Și, într-adevăr, până a doua zi, prigonitorii s-au răzgândit și i-au lăsat în viață.

Am să vă vorbesc totuși despre o scrisoare a Sfântului Ilie Lăcătușu care arată cât de fierbinte era credința din inima sa. Un îndemn al

Bisericii este să-i cinstim, să-i sprijinim pe cei care dau mărturia cea bună pentru Hristos. Din păcate, noi, în zilele noastre, ne temem. Când cineva dă mărturia cea bună și e prigonit, ceilalți se feresc de el ca de un lepros. Câți au fost aproape de părintele Daniil de la Tanacu, în vremea prigonirii sale? Sau câți sunt astăzi, când este în închisoare? Câți sunt aproape de mitropolitul Serafim de Pireu, care a cerut, în Grecia, stârpirea masoneriei, închiderea lojilor masonice, care a dat mărturia cea bună împotriva ecumenismului? Sau câți sunt astăzi dintre sârbi alături de vlădica Artemie de Kosovo, cel care a apărat Biserica Sfântului Sava și a luptat împotriva catolicilor, protestanților și ecumeniștilor de tot felul? Cine e Artemie de Kosovo? Cine e Serafim de Pireu? N-am auzit de ei! De ce? Pentru că la televizor nu ni se vorbește despre ei. Nici măcar la postul religios nu se pomenește despre acești noi mărturisitori. Revistele bisericești, publicațiile așa-zis ortodoxe ne vorbesc despre rugăciune, despre smerenie și atât! Dar nu ne vorbesc despre faptul că în zilele noastre sunt mărturisitori cu viață sfântă.

Ei bine, prin anii '40, a pățimit mult pentru Hristos mitropolitul Gurie Grosu, în Basarabia.

Și Sfântul Ilie Lăcătușu i-a fost aproape. Mitropolitul Gurie Grosu a avut curajul de a-l înfrunta pe regele Carol al II-lea, care a făcut atâta rău țării noastre, slujind intereselor masonice. Regele Carol al II-lea, care și-a părăsit soția și trăia în desfrânare cu o evreică... Ei bine, pentru că a lăsat-o pe regina sa, pe Elena a Greciei, în clipa în care a vrut să intre în biserică, fiind primit cu toată pompa, mitropolitul Gurie l-a mustrat, pentru că regele voia să stea în biserică în jilțul regal, pe care-l necinstea prin păcatele și prin desfrâul său. Și, în acel moment, mitropolitul Gurie a ieșit din sfântul altar, îmbrăcat în veșmintele arhieresti, și s-a dus la rege, și l-a mustrat, spunându-i: „Măria ta, nu ți se cuvine să șezi în strana regală. Unde-ți este regina?” În acel moment, regele a părăsit strana, împreună cu fiul său, iar abia apoi mitropolitul a dat binecuvântare pentru începerea Sfintei Liturghii. Pentru că nu voia să slujească Sfânta Liturghie când pe tronul regal stătea Carol al II-lea, care a făcut atâta rău poporului nostru.

După această slujbă, s-a întors regele în capitală și a dat un decret regal prin care mitropolitul Gurie a fost pensionat. Mitropolitul a trăit în exil

la Mănăstirea Cernica până la sfârșitul vieții sale. Ei bine, vlădica Gurie Grosu – pe care Sinodul Bisericii Ortodoxe din Basarabia vrea să-l canonizeze – s-a arătat urmaș al Sfântului Ioan Botezătorul și al sfinților din vechime... Și este mare bucurie că vrea Sinodul Bisericii din Basarabia să-l canonizeze, ca și pe Sfântul Valeriu Gafencu. Ar trebui însă ca și Sinodul Bisericii Ortodoxe Române să-l canonizeze pe mitropolitul Basarabiei Gurie Grosu. De ce? Pentru că făcea parte din Sinodul Bisericii noastre, nu din patriarhia rusă.

Nouă însă ne place, prin revistele și emisiunile bisericești, să vorbim despre mitropoliți, despre ierarhi care s-au plecat în fața puterii lumesti, trecându-i cu vederea pe adevărații marturisitori. Ei bine, atunci când mitropolitul Gurie a fost prigonit de regele Carol, ceilalți ierarhi din Biserica noastră s-au ferit să-l apere. Părinții de prin mănăstiri s-au ocupat doar de rugăciunea lor, s-au ferit să-l apere. Dar părintele Ilie Lăcătușu, fiind iubitor de Hristos și de sfinții Săi, i-a scris imediat, la câteva zile după ce fusese depus din scaun. I-a scris o scrisoare de încurajare. În această scrisoare, din 13 noiembrie 1936, părin-

tele Ilie spunea așa: „Înalt Preasfințite, am urmărit de aproape cele ce vi s-au întâmplat. Pentru considerente care se vor vedea mai târziu, eu și tot tineretul legionar suntem alături de Înalt Preasfinția Voastră. Loviturile pe care le primiți de la o lume masonizată, iudaizată și cu incomparabil mai mari păcate decât acelea pe care vi le atribuie, suportați-le cu credința creștină în învierea neamului!”

Iată cuvintele părintelui Ilie Lăcătușu. N-a scris tratate de teologie. Dar, în clipa în care un ierarh a fost prigonit pentru că a mărturisit adevărul, imediat a pus umărul ca să-l sprijine. Și la asta ne îndeamnă Sfântul Ilie Lăcătușu pe toți, pe fiecare dintre noi. Când un ierarh are curajul de a da mărturia cea bună, imediat trebuie să se strângă lângă el preoții, monahii, monahiile, mirenii și să-l apere, pentru că au nevoie de un astfel de păstor. Mare curaj să sprijini un ierarh pe care regele ceruse să fie depus din treaptă! Părintele Ilie putea să fie caterisit pentru această scrisoare, pentru acest gest. Dar nu s-a temut. Și, datorită râvnei sale, datorită curajului său, datorită rugăciunilor sale, Dumnezeu i-a dat acest mare dar, și părintele a ajuns mare făcător de

minuni. (...) Nu am să vorbesc mai mult despre minunile pe care le-a făcut, pentru a nu lungi cuvântul. Am să spun însă că este o mare datorie a noastră să cunoaștem cât mai mulți dintre acești noi mărturisitori. Gheorghe Jijie, unul dintre cei mai cunoscuți oameni care au trecut prin închisorile comuniste, spunea la un moment dat că este trist că se vorbește doar despre Valeriu Gafencu, despre Costache Oprișan, despre Traian Trifan... Spunea domnul Jijie că în Mișcarea Legionară erau zeci și zeci de oameni cu viață sfântă, sporiti în rugăciune, care țineau posturi aspre. Și despre marea lor mulțime nu se prea vorbește. Dar avem datoria să mergem la cei care au stat în închisoare alături de acești mărturisitori și să aflăm cât mai multe lucruri de mare folos.

Mulți zic astăzi: „Ce putem face?” „Suntem prizoniți, înșelarea se răspândește și nu mai putem rezista!” Sau: „Murim de foame, suntem dați afară din mănăstiri dacă facem ce trebuie!” – spun unii călugări. Să ne întrebăm însă: sfinții noștri prin ce au trecut? Au trecut sfinții mucenici prin încercări mai grele sau mai ușoare decât cele prin care trecem noi? (...)

Minunile

1. O minune relatată de părintele Justin Pârvu

Cu părintele Ilie Lăcătușu am stat patru ani la Periprava, în Deltă. El s-a remarcat în general prin interiorizarea lui puternică și prin tăcere; rar îl auzai vorbind ceva, și, atunci când o făcea, era foarte important ceea ce spunea; de cele mai multe ori ne îndemna să ne rugăm atunci când eram în vreo primejdie. Despre acest om pot să spun că avea cu adevărat darul smereniei. Căuta tot timpul să nu iasă în evidență cu ceva, făcea pe neînsemnatul.

Îmi amintesc de o întâmplare minunată din Deltă, când părintele Ilie a jucat un rol foarte important. În 30 ianuarie, ne-au trimis în colonie, la canal, la tăiat de stuf. Vă dați seama ce însemna lucrul acesta pe un frig de iarnă? Moarte curată. Eram toți înspăimântați, mai ales că îi

văzusem și pe caralii noștri cu mitraliera, vreo patru mitraliere. Probabil așteptau să ne execute, crezând că vom refuza comanda. Era o deschidere acolo, de apă, de vreo patruzeci de hectare, și stuful era tocmai în adâncime. Toți am început să murmurăm și nu prea aveam de gând să intrăm în apă. Ne-au ordonat să intrăm și să scoatem câte doi snopi. Pentru cine făceam noi astea? Nu avea niciun sens. Măi, și cum să intri în apă? Calci, te duci într-o știoală, nu te mai scoate nimeni de acolo. Am ezitat la început.

Dar părintele Ilie a avut un cuvânt foarte ferm și ne-a îmbărbătat pe toți: „Măi, intrăm, pentru că ăștia îs puși pe gând rău; ăștia trag în noi. Să intrăm în apă, că Maica Domnului și Sfinții Trei Ierarhi ne vor scoate nevătămați.” Măi, și am intrat. Am ajuns acolo, până la bărbie am intrat în apă. Am tăiat frumos snopi. Și ne miram cu toții că lucram ca pe uscat. Unii până la piept, unii până la gât, unii până la jumătate, cum ne-a prins locul pe fiecare acolo. Și am scos. Am mers vreo trei ore în apă și am scos la mal cei doi snopi. Dar nu era numai așa, să-l tai cu frunze, trebuia frumos, curățat, măsurat, pus la dimensiune, și era un ger de -30° afară, gheața groasă

de 20–25 cm, încât vedeai nufărul galben înflorit sub gheață.

Sus ne însoțeau niște păsări, care ne-au urmărit în tot acest timp, și dedesubt, florile de sub gheață. Ei bine, eram cu toții nevătămați și uzi. Curgea apa de pe noi. Mare minune a fost atunci. Că dimineța, când am intrat noi, era ceață, nori și rece, așa te prindea la oase. Și dintr-odată a apărut soarele, mări, băieți, s-a luminat de ziuă. Era o căldură, de se minunau și caralii. Ne-am dezbrăcat, și s-au uscat hainele ca la cea mai fierbinte sobă, așa aburi ieșeau din toate. Ne-am încălțat, ne-am îmbrăcat și hai la colonie.

Și așa Maica Domnului și Sfinții Trei Ierarhi au fost cu noi și ne-au ajutat, chiar în ziua de 30 ianuarie. Și vă spun că nu s-a întâmplat să fie niciun bolnav, niciun internat, n-a fost nimic. Și aceasta datorită rugăciunilor părintelui Ilie, că altfel cred că eram cu toții morți...

2. „Am văzut un mort, da' nu-i mort,
un mort viu...”¹⁷

Părintele Ioan de la Rarău a fost martor al faptului că părintele Ilie este făcător de minuni.

– *Părinte Ioan, spuneți-ne câteva cuvinte despre părintele Ilie Lăcătușu, ale cărui moaște întregi și binemirositoare au fost găsite acum câțiva ani în București...*

– Aflând de la cineva de la București de părintele Ilie Lăcătușu, care zicea că părintele vorbește și face minuni, de curiozitate am mers și eu la un prieten care avea mașină și m-a dus la cimitir. Eu nu cunosc Bucureștiul și nu știam unde să merg. Și a vrut Dumnezeu ca să vină fata părintelui Ilie Lăcătușu la cimitir acolo, deși nu fusese de vreo două–trei zile. Am socotit că Dumnezeu a vrut așa ca să-mi facă un favor, pentru că eram străin de București, la distanță foarte mare și poate pentru dorința asta de a-l vedea și de a se confirma ceea ce am auzit, să văd personal cu ochii mei, Dumnezeu a vrut ca fata să vină.

¹⁷ Interviu realizat de Danion Vasile, material preluat din revista *Atitudini*, nr. 3/2008, pp. 28–29.

Și, intrând înăuntru, am văzut un mort adevărat, cu ochii închiși, complet nemișcat. M-am mirat când l-am văzut fără capac deasupra, fără mirosuri. Omul, când moare, în două–trei zile trebuie să-l trateze cu fel de fel de chimicale ca să nu răspândească mirosuri, ca să nu putrezească imediat; sunt mulți care au început să putrezească din cauza păcatelor. Iar el, nimic, de atâția ani, trăind în aer ca toți oamenii, și descoperit, și fără niciun fel de miros.

M-am pus în genunchi și capul l-am aplecat pe sicriu, și am făcut o rugăciune. Și, bineînțeles, în rugăciune am pomenit pe Mântuitorul, Maica Domnului și după aceea pe el personal, ca să se roage pentru iertarea păcatelor mele.

Și când am ridicat capul și m-am uitat la el, era cu ochii deschiși mari. Atunci, neașteptat – pentru că sfântul face minuni, deschide ochii, se mișcă, vorbește la cei care sunt vrednici – eu, socotindu-mă cu totul nevrednic de așa ceva, am rămas impresionat când am văzut că a deschis ochii mari. Am plecat din nou capul și am făcut o rugăciune, și când am ridicat din nou capul, ochii i-a mișcat în direcția mea, se uita cum se uită oamenii fără să învârtă capul – dar ochii i-a învârtit exact spre mine.

Și fata părintelui Lăcătușu zice: „Părinte, tata vrea să-ți vorbească, întrebă ceva.” Și, în clipa aceea, neașteptând altă invitație, m-am uitat în spate, știind că mai erau vreo trei oameni când venisem eu în cimitir – acum erau vreo patruzeci–cincizeci de oameni în spatele meu. Și atunci m-am ridicat și am plecat.

Și am rămas cu convingerea că Sfântul Ilie Lăcătușu este un sfânt cu adevărat mare, mare înaintea lui Dumnezeu. Nu-i cunosc activitatea, nu-i cunosc viața, știu că a fost un preot care a făcut pușcărie pe timpul comuniștilor și din cauza asta nu vor să-l canonizeze conducătorii.

Am mai mers altă dată, ca la doi ani, și am intrat iar la părintele Ilie Lăcătușu. Am pus iarăși capul pe sicriu și m-am rugat; înainte însă iarăși am pus mâinile mele pe mâinile lui – țepene complet, reci ca gheața, cum sunt morții, și, după ce m-am rugat puțin, am pus mâinile mele pe mâinile lui și am văzut că mâinile lui se mișcă în sus și în jos, se mișcau cu mâinile mele.

– *Dumneavoastră îi mișcați mâinile sau nu?*

– Eu le-am mișcat. Am pus mâinile mele pe mâinile lui.

– *A, deci erau mișcate de mâinile dumneavoastră?*

– Mâinile mele erau pe mâinile lui și am văzut că mâinile lui nu mai erau reci ca gheața, erau calde. Și am mișcat să văd dacă se mișcă. Se mișcau mâinile și am rămas uimit. Am văzut un mort, da' nu-i mort, un mort viu.

– *Nu mai erau rigide?*

– Nu, absolut deloc. Erau flexibile.

– *Nu se vedeau semne de putrefacție...*

– Absolut nimic, ca viu, și cu mustață, și cu tot absolut.

– *Cu părintele Ilie ați auzit și alte minuni?*

– Spunea cineva că a vorbit cu el și am rămas atunci foarte gânditor: cum poate un mort după atâția ani să vorbească? Cum poate de atâția ani să fie și să nu putrezească? Și am auzit că ar fi spus, înainte de a muri: „Pe mine mă îngropați jos, dar, după nu știu câți ani¹⁸, o să puneți preoteasa în locul meu și pe mine o să mă lăsați deasupra” – exact cum s-a întâmplat acum. Era deci și înainte văzător cu duhul, prin darul proorociei. Dacă n-ar fi fost sfinții aceștia care străjuiesc țara noastră din toate părțile și se roagă pentru noi, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

¹⁸ După 15 ani.

– *Vă rugați lui ca unui sfânt? Faceți rugăciuni către părintele Ilie?*

– Nu știu cât de mult mă rog eu, dar știu că este un sfânt, un mare sfânt, așa cum sunt și Sfântul Calinic de la Cernica, Sfânta Cuvioasă Parascheva, Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfânta Filofteia, sfinți mari, mari de tot...

3. Noi minuni ale părintelui Ilie Lăcătușu

Mergând la moaștele părintelui Ilie Lăcătușu, l-am cunoscut pe Marius, un tânăr de treizeci și trei de ani din București. Marius suferea de meningită de la trei ani și a stat nouă luni în comă. Pe 24 iulie 2000 a întâlnit o persoană în vârstă care, cunoscându-i problema, i-a spus: „Ce te tot duci la doctor? Du-te în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, la părintele Lăcătușu, roagă-l să te facă bine și ai să vezi că te faci bine.” Rugându-se la mormântul părintelui, în 2008, lui Marius i-au dispărut treptat durerile de cap, nu mai amețea, ba chiar o altă problemă a lui și-a găsit rezolvarea: și-a găsit un serviciu. În 2005 a avut primele crize de epilepsie. La mormântul

părintelui, credincioșii adunați la un loc de iubire pe care i-o poartă Sfântului Ilie Lăcătușu i-au oferit remedii în lupta lui cu epilepsia.

L-am întrebat pe Marius dacă mai știe și alte cazuri de vindecare petrecute la mormântul părintelui Ilie. Mi-a spus că a văzut o familie care a venit cu cineva care nu putea să meargă, motiv pentru care persoana în cauză fusese adusă într-o pătură. După trei săptămâni, omul s-a întors la mormântul părintelui pe propriile picioare.

* * *

Doamna Valerica mi-a mărturisit că fata ei s-a îmbolnăvit de cancer uterin. După operație, doctorul i-a spus că Nina va mai trăi șase luni, nu garantează mai mult. Tanti Valerica și-a propus să meargă și să se roage la părintele unsprezece zile încontinuu. Pe ploaie sau pe vreme frumoasă, mama a îndeplinit acest canon, pe care singură și l-a asumat, ca fiica ei să se facă sănătoasă. Părintele a mijlocit la Domnul, și Nina s-a însănătoșit. Au trecut zece ani de atunci, iar Nina a plecat să lucreze într-un azil de bătrâni din Spania.

* * *

O parte dintre credincioșii care vin la părintele Ilie aduc haine și cer să fie atinse de moaștele sfântului. Cineva mi-a mărturisit că au fost situații în care oameni care intraseră în comă au redevenit conștienți după ce au intrat în contact cu aceste haine.

* * *

Părintele Emanuel Ganciu mi-a spus că, acum vreo trei ani, ducându-se cu un grup de credincioși la mormântul părintelui Ilie Lăcătușu, în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, a văzut vizavi un tânăr în vârstă de douăzeci și unu-douăzeci și doi de ani care arăta ca un om sărac și s-a gândit să-i dea ceva de pomană. Tânărul a refuzat politicos, spunându-i că nu este cerșetor și că el vine la părintele Ilie „la tratament”. „Cum adică la tratament?”, l-a întrebat părintele Ganciu. Tânărul se născuse mut, iar după ce fusese adus la mormântul părintelui Lăcătușu, a început să vorbească. Venea regulat și, după fiecare drum la părintele, vorbea din ce în ce mai bine.

* * *

Cineva mi-a trimis mesajul următor: „Numele meu este G.F., am douăzeci și nouă de ani și am avut ocazia, prin mila lui Dumnezeu, să-l «cunosc» pe părintele Ilie Lăcătușu în urmă cu trei ani. Eram foarte supărat din cauza problemelor de sănătate cu care s-a născut primul meu copil, care, în acea perioadă, avea aproximativ șase luni. Am aflat despre moaștele părintelui Ilie Lăcătușu de la părintele meu duhovnic și am zis că nu ar strica deloc să ajung și eu la moaștele sfântului.

După o primă încercare în care nu a venit nimeni să deschidă ușa cămăruței din cimitirul Giulești în care se afla sfântul, am mai încercat. Și m-a binecuvântat Dumnezeu cu trei «întâlniri» cu părintele Lăcătușu.

Deja de la prima întâlnire s-au întâmplat minuni. Prima, una care m-a mirat foarte mult, a fost lipsa fricii de a fi alături de niște oseminte. De mic copil sunt foarte sperios și am senzații total neplăcute când văd trupuri neînsuflețite. De data aceasta însă, nu s-a întâmplat nimic asemănător. Din contră. Am intrat și i-am sărutat mâna părintelui fără nicio frică, ci chiar cu o mare dorință și atracție.

În momentul în care i-am sărutat mâna, am simțit că a mișcat-o, apoi că s-a uitat la mine, părându-mi-se viu. N-am dat mare atenție acestor lucruri până când și celorlalți cu care am fost li s-a părut că percep aceleași mișcări. Apoi, și la celelalte vizite mi s-a părut că sfântul s-a mișcat. Dar faptul cel mai important, din vizitele pe care le-am făcut la mormântul părintelui Lăcătușu, a fost că, în timpul acelor vizite la mormântul din cimitirul Giulești, ni s-a întâmplat o minune. Băiatul meu, pe care l-am și luat o dată la moaștele sfântului, s-a vindecat de sindromul Duane. Acest sindrom, care nu se poate vindeca medical (este vorba de lipsa nervului care face legătura de la ochi la creier), A DISPĂRUT TOTAL!!! O fi întâmplare? Eu zic că nu și că pe mulți o să-i mai ajute sfântul. Doar să i se ceară. Doamne, ajută!”

* * *

Doamna Rada Haritina din Zurbaua, Dragomirești-Vale, a aflat de părintele Ilie Lăcătușu de la un adolescent de cincisprezece–șaisprezece ani, din Biserică, orfan de mamă și al cărui tată pierduse casa în care locuiau. Puștiul rămăsese pe drumuri, fără niciun ajutor.

Ducându-se la părintele Ilie, pe drum a început să vorbească în gând cu el: „Părinte, ajută-mă să-mi găsească o casă unde să stau, pentru că, altfel, va trebui să dorm la mormântul tău.” A ajuns la cimitir și s-a așezat la rând, așteptând să intre la părintele. Doamna Maria, fiica părintelui Ilie, a ieșit și i-a întrebat pe credincioși cine este Marius. Tânărul a tăcut, gândindu-se că nu este vorba de el. Dar când doamna Maria a ieșit a doua oară și a întrebat „cine este Marius Viorel?”, atunci a ieșit din rând și a intrat la părintele. Doamna Maria i-a zis: „Vino aici, că te-a chemat tatăl meu.” Marius a plecat de la cimitir și, pe drum, a găsit o sumă mare de bani, cu care a putut să-și închirieze o cameră. Doamna Rada are și ea propria istorie a legăturii sufletești cu părintele Lăcătușu. Fiind mamă a patru copii, într-o bună zi s-a trezit că este pe cale să-și piardă casa printr-un proces pentru neplată la întreținere. S-a dus la Sfântul Ilie Lăcătușu să-l roage ca fiica ei cea mare să-și găsească un serviciu care să le permită să achite datoria față de stat și să-și poată plăti în continuare întreținerea. A cincea zi de când mama a început să meargă pentru problema ei la părintele, Alina, fiica cea

mare, și-a găsit de lucru la o firmă imobiliară și problema lor și-a găsit rezolvarea prin ajutorul primit de la Sfântul Ilie Lăcătușu. Dacă o întrebi pe doamna Haritina care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinești pentru ca sfântul să te ajute, îți răspunde negreșit: „Treaba este bazată pe perseverență și fidelitate.”

* * *

Le recomand tuturor să meargă să se închine la moaștele acestui nou sfânt care a strălucit pe pământul românesc. Cei ce vor să se închine la moaștele părintelui Ilie Lăcătușu se pot duce în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, pe Calea Giulești, joia, sâmbăta, duminica și în zilele de praznic, când, în jurul orei 13:30, cineva din familia părintelui vine și deschide cavoul. Acolo ajunge tramvaiul 11, care are stație sub podul Grant.

Trebuie să precizez și faptul că mulți credincioși au mers să se închine și în zile în care cavoul a fost închis, dar ei s-au închinat cu evlavie și au simțit ajutorul sfântului. Iar apoi au revenit acolo cu și mai multă evlavie...

(Ciprian Voicilă)

4. „Mă refer la părintele Ilie Lăcătușu cu titulatura de sfânt”

Eram în anul al III-lea, în 1999, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, când profesorul nostru îndrumător, preotul Cojoc Marin, pe atunci asistent la catedra de bizantinologie, ne-a anunțat că au fost descoperite moaștele unui părinte, pe nume Ilie Lăcătușu, în cimitirul din apropierea stadionului Giulești și că, într-o anumită zi, putem merge, cine vrea, ca să ne închinăm. Am fost cu el vreo zece colegi și am rămas foarte impresionați de ce am văzut. Am săvârșit slujba parastasului și ne-am rugat sfântului ca să ne ocrotească în misiunea noastră viitoare, preotească.

În vremea aceea locuiam, împreună cu soția mea, Ioana, în căminul Tranzit, din apropierea stației de metrou Izvor. Ea nu a putut veni să se închine la moaștele Sfântului Ilie din motive de sănătate. Într-o duminică însă, în vreme ce eu am fost chemat să slujesc ca diacon undeva în București, pentru că ea avea probleme cu un picior, a zis că mai bine rămâne la cămin și va merge la Sfânta Liturghie la biserica din apropiere

(a Mănăstirii Mihai-Vodă). Însă, când să intre pe poartă, a auzit o voce: „Mergi la slujbă vizavi” (adică la biserica Sapienței). Această voce s-a auzit de trei ori, și, în final, a ascultat-o. Ajunsă la ușa bisericii, a înțeles imediat de ce fusese îndrumată acolo: pe ușă era pus un anunț, conform căruia, după Sfânta Liturghie, în acea zi de duminică, se mergea la moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu. Cu toată durerea de genunchi pe care o avea, s-a dus să se închine și s-a bucurat nespus de mult.

Probabil se observă faptul că mă refer la părintele Ilie Lăcătușu cu titulatura de *sfânt*. Din cele pe care le-am trăit, cu rugăciunile acestui mare sfânt și mărturisitor al neamului românesc, s-a născut convingerea fermă a sfințeniei sale, dincolo de ceea ce ochii pot să vadă atunci când privesc trupul lui cel plin de har și de mireasmă.

Am început să mergem tot mai des la micuța cameră unde este depus trupul sfântului și ne-am împrietenit foarte tare cu fiica lui, Maria. În decembrie 2000, înainte de a merge acasă, la Sfântu Gheorghe, în județul Covasna, pentru sărbătorirea Nașterii Domnului, am trecut să luăm binecuvântare de la Sfântul Ilie. Era în data

de 23 decembrie. Ca de obicei, am vorbit înainte cu doamna Maria ca să vină să deschidă ușa, iar împreună cu dânsa au mai venit vreo 15 închinători. Am intrat cu doamna Maria înăuntru, și ea l-a rugat pe tatăl ei, sfântul, să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru ca soția mea și cu mine să avem un copil, căci toate strădaniile noastre de până atunci în acest sens fuseseră fără succes. După câteva clipe ne-a spus (aici vreau să spun că, la început, mi s-a părut foarte straniu cum această femeie vorbea cu tatăl ei cel adormit, exista între ei o comunicare vie, nevăzută, directă; la început, am crezut că minte sau că are probleme psihice, dar apoi, cu timpul, am văzut că era ceva adevărat, pe care nimeni nu-l vedea, însă se petrecea cu mila lui Dumnezeu): „Data viitoare când veți veni să vă închinați, veți fi de mână cu copilul vostru.”

Apoi ne-a spus: „Tata vrea să vă facă un dar de Crăciun.” Și doamna Maria a luat un buchet de flori (trei garoafe, pe care le adusese o femeie atunci și care au stat la picioarele Sfântului Ilie circa zece minute) și ni l-a dat. Am plecat plini de bucurie și, acasă, am pus florile la loc de cinste. Minunea a fost că au stat *înflorite* – noi

doar le schimbam apa – *până la Paștile anului următor*, adică în luna aprilie.

După terminarea facultății (în 2001), ne-am întors acasă, iar după câțiva ani (în 2004) am plecat la studii de doctorat în Grecia, unde am stat până în august 2010, când ne-am întors acasă, la Sfântu Gheorghe. De multe ori am mai trecut prin București și am vrut să mergem la Sfântul Ilie – întotdeauna îl salutăm și i ne închinăm de departe – însă niciodată nu am putut ajunge efectiv: ori era oră târzie, ori nu o găseam pe doamna Maria la telefon, apoi ea a trecut la Domnul și nu am mai știut cum să luăm legătura cu familia etc.

În primăvara anului 2010, de mână cu fiica noastră, Maria (de trei ani), am ajuns din nou la Sfântul Ilie, după ce vorbisem în prealabil cu ginerele lui, soțul răposatei doamne Maria. Și iată cum, după atâția ani, s-a împlinit ceea ce ne spusese atunci, în toiu iernii, fiica Sfântului Ilie Lăcătușu.

De asemenea, am văzut, când am mers primele dăți la Sfântul Ilie, o doamnă care lucra pe atunci la parlament – nu știu în ce funcție, iar ea

avea un mare necaz: avuseseră un accident de mașină, în urma căruia fiica ei, în vârstă de 18 ani, nu pățise fizic nimic, dar sperietura a fost așa de puternică, încât apoi i-a căzut tot părul, chiar și genele și sprâncenele. Au venit de 40 de ori, zilnic, la Sfântul Ilie Lăcătușu – eu le-am cunoscut după cam a douăzeci și cincea zi – iar minunea era clară: fata avea deja păr pe cap în lungime de aproape 2 cm.

De asemenea, la biserica Sapienței, unde am slujit des ca diacon, atunci când nu făceam naveta acasă la sfârșit de săptămână (am fost hirotonit de preasfințitul Ioan Selejan ca diacon în 25 decembrie 1999 și am slujit ca diacon vreme de cinci ani), am cunoscut un om bătrân, paracliser, pe care Sfântul Ilie l-a vindecat de cancer la trahee. Părintele Cojoc poate da mai multe detalii despre el. Pe mine m-a impresionat faptul că stătea în altarul acela micuț al bisericii, în partea stângă, în genunchi tot timpul slujbei și tăia prescură și plângea tot timpul, în liniște. L-am întrebat pe părintele ce este cu el și mi-a spus că-l vindecase de cancer Sfântul Ilie și acum privea fiecare zi a vieții lui pământești ca

pe un mare dar, pentru care mulțumea cu recunoștință și cu lacrimi lui Dumnezeu și Sfântului Ilie Lăcătușu.

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi!

20 noiembrie 2010

*(Pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu, consilier cultural
al Episcopiei Covasnei și Harghitei)*

5. „Eu o consider o minune”

Sună vag ceea ce vă voi povesti, însă eu o consider o minune a părintelui.

Data întâmplării nu o mai știu exact. Prin anul 2002–2003, auzisem de la cineva că s-au descoperit niște moaște în cimitirul Giulești. Am fost și eu, o dată, mai mult din curiozitate.

Apoi am mai mers deoarece vedeam că trupul părintelui era uscat, se slujiseră de către un arhieru cele 40 de Liturghii de dezlegare, însă trupul nu putrezea, ba, din contră, rămânea uscat, galben-marونی, răspândea bună mireasmă și unii oameni spuneau că s-au vindecat minunat.

Într-una din zile, o duminică, am prins deschis la capelă, fiica părintelui Ilie Lăcătușu, doamna Sabina, fiind de față. Era o zi senină de vară, caniculară chiar. Deodată, doamna Sabina ne anunță să ne pregătim să plecăm deoarece părintele (Ilie Lăcătușu) a anunțat-o că va veni o ploaie torențială rece cam într-o jumătate de oră. Ne-am uitat pe cer, niciun nor. Ne îndoiam de cele auzite, însă ne-am pregătit să plecăm pentru că doamna Sabina închidea capela oricum și pleca. Am plecat împreună. Am prins un tramvai până la podul Grant. Nu am apucat să cobor din tramvai bine că a și început o ploaie torențială rece și abia m-am putut adăposti sub pod. A plouat torențial cam 20–30 de minute, timp în care apa începuse să curgă în șuvoaie pe stradă, iar eu m-am udat la picioare și am zis că ar trebui să alerg în stația tramvaiului 41, pentru că oricum mă udase ploaia. Am alergat până la 41, rugându-l pe părintele Ilie Lăcătușu să mă ferească de ploaia aceea rece – aveam doar un tricou pe mine și se putea lăsa cu o răceală la plămâni. În sfârșit, am ajuns acasă și, în timp ce urcam scările, vedeam cu surprindere că hainele și încălțăminte mi erau

uscate, deși intrasem cu picioarele în apă până aproape de genunchi, sub podul Grant.

Poate sună cam ciudat, dar eu o consider o minune. Dacă veți considera că poate fi publicată într-un fel, că nu pare ciudată, și vă este de folos, eu v-o trimit cu drag. Doamne, ajută!

(Daniel Ilie)

6. „Sfinții sunt vii, mai vii ca noi”

Doresc să vă transmit o minune pe care am trăit-o la părintele Ilie Lăcătușu acum mai bine de opt ani.

Am mers cu un grup de creștini de la biserică, într-o duminică după-amiază, la mormântul părintelui. Știam că în acea zi venea fiica părintelui și deschidea cavoul. După ce am stat la rând vreo 20 de minute, am intrat și m-am apropiat de sicriul părintelui. M-am uitat la fața lui și avea ochii deschiși. Uimită, am observat că părintele mă urmărea cu privirea. Fiica părintelui mi-a spus: „la uite, te privește!” M-am apropiat și i-am sărutat mâna, și am pus mâna mea pe cea a părintelui. Altă uimire – părintele avea

mâna mai caldă ca a mea... Am ieșit emoționată și i-am spus unei prietene care aștepta și ea să intre: „K., părintele mișcă ochii!” Ea mi-a răspuns: „Ei, poate la tine...” Când a intrat ea, s-a uitat special la ochii părintelui și a văzut că avea ochii închiși, după ce i-a sărutat mâna s-a uitat iar, și acum părintele avea ochii larg deschiși. Am mers la multe moaște de sfinți, dar așa ceva eu nu am mai întâlnit! Dar nu este de mirare, căci sfinții sunt vii, mai vii ca noi!

(Florentina Iordache)

7. „Dumnezeu a lucrat minunat prin sfântul Său”

Vreau să vă relatez o minune săvârșită de Sfântul Ilie Lăcătușu. În anul 2008, mai exact în luna septembrie, am mers cu soția pentru a face un set de analize (ea este bolnavă de hepatită cronică, cu virus B și D). Rezultatele au fost devastatoare: GPT avea valoarea de 540, iar limitele normale se situează între 20 și 70. Menționez că analizele le-am făcut în trei locuri și toate arătau aceeași valoare. Deci am exclus

posibilitatea unei greșeli. Acest GPT arăta starea ficatului. După câteva zile, am mers în București să ne vizităm nașii. Atunci ne-am hotărât să mergem la Sfântul Ilie Lăcătușu. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns și a fost o mare binecuvântare. La o zi distanță de pelerinajul la moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu, soția mea și-a repetat analizele. Am rămas muți de uimire. GPT avea acum valoarea de 110, iar după câteva zile a ajuns în limite normale. Am uitat să menționez că soția mea se simțea foarte rău înainte de a ajunge la Sfântul Ilie Lăcătușu. De a doua zi s-a simțit foarte bine. Noi credem că aceasta a fost o minune a Sfântului Ilie Lăcătușu. Dumnezeu a lucrat minunat prin sfântul Său.

(Mihai Adrian)

8. „Pe mine m-a vindecat Sfântul Ilie Lăcătușu”

Sunt Emanuela Merlușcă din Ploiești și vreau să vă mărturisesc despre ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Ilie Lăcătușu.

În ianuarie 2008 am fost suspectată de scleroză multiplă. Pentru confirmarea diagnosticului, am făcut o puncție lombară prin care mi s-a recoltat lichid cefalorahidian. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că diagnosticul a fost infirmat. Lichidul cefalorahidian a fost clar, doar că a avut o presiune mai mare la recoltare decât de obicei. Bucuria însă mi-a fost umbrită de urmările acestei puncții lombare. Am rămas cu dureri de cap severe, pentru care am urmat multe tratamente, fără rezultat. Aveam continuu stări de amețeală, lipsă de concentrare, de atenție, de memorare și stare de somnolență. Am făcut RMN, iar medicii (radiologi, neurologi) mi-au spus că aceste dureri pot trece peste 2–4 luni sau chiar în câțiva ani. Știința medicală este neputincioasă față de aceste dureri postpuncție, pentru că este oarecum afectat metabolismul electroliților la nivelul creierului.

După acest verdict, am căutat rezolvare la diferite sfinte moaște, mergând și pe la părinți îmbunătățiți.

Fac o precizare: atât eu, cât și părinții mei suntem credincioși practicanți, avem părinți duhovnici, mergem în diverse pelerinaje, mai ales în

Moldova. Deci mai potrivit ar fi să spun că ne-am continuat rânduiala duhovnicească și după această experiență a mea, cu o intensitate mai mare însă.

Chiar părintele Justin Pârvu ne-a recomandat să mergem la mai multe mănăstiri, cu rugăciunea în minte și în inimă, pentru a obține vindecarea. În acel an, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns în Grecia (la Sfântul Nectarie, Sfântul Spiridon, Sfântul Apostol Andrei, Sfântul Cuvios David, Sfântul Paisie Aghioritul și la multe alte sfinte moaște), apoi în Ucraina (Lavra Poceaev, Kiev etc.). Starea mea fizică se îmbunătățea oarecum, dar încă nu scăpasem de acele dureri. Pentru că Dumnezeu rânduise într-un fel să-mi cunosc sfinții țării mele.

Într-una din zile, o colegă de la serviciu îmi povestește despre moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu. Trecuse deja un an și patru luni de când mă chinuiam cu acele dureri de cap. Am ajuns la sfintele moaște, dar, spre întristarea mea, am găsit racla închisă. Între timp însă, am citit câte ceva despre viața părintelui.

Pe 8 mai 2009 am ajuns din nou, singură, la sfintele moaște, cu aceeași durere de cap. Au trecut apoi una, două, trei zile, iar după o

săptămână am realizat că am scăpat de durere, după ce am trecut pe la Sfântul Ilie Lăcătușu. Cu multă bucurie și mulțumire în suflet, le-am dat vestea după o lună părinților, apoi prietenilor, cunoștințelor. Apoi părintelui Justin. Nu voi uita niciodată bucuria cerească pe care am văzut-o licărind în ochii părintelui Justin când i-am spus: „Părinte, Sfântul Ilie Lăcătușu m-a vindecat de durerea de cap!!!”

Acum Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a rânduit să mă tămăduiască un sfânt român. Și pentru că, încet-încet, am ajuns apoi la Aiud, unde am găsit alți sfinți grabnic ajutători în aceste vremuri grele.

Aceasta a fost minunea pe care am trăit-o eu și pe care poate că nu am prezentat-o cu un talent scriitoricesc deosebit. Am dorit doar să fac cunoscut ajutorul grabnic pe care ni-l dau sfinții români cinstiți de noi.

Chiar dacă forurile pământești nu l-au canonizat încă pe părintele Ilie Lăcătușu, sunt ferm convinsă că Dumnezeu l-a canonizat de mult în împărăția Sa.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! O zi binecuvântată!

(Emanuela Merlușcă)

9. „Nici nu știți ce binecuvântare este pentru noi că-l avem”

Nu știu dacă ceea ce mi s-a întâmplat mie se poate numi o minune. În urmă cu doi ani, în 2008, chiar de Sfântul Ilie, am mers la sfintele moaște ale părintelui Ilie Lăcătușu. A trebuit să-l așteptăm pe ginerele părintelui pentru a deschide cavoul. Între timp se formase o coadă destul de mare. În timp ce stăteam la coadă, îmi făceam griji că nu voi putea atinge sfintele moaște; mie mi-au murit doi copii mici, șocul a fost atât de puternic, încât de atunci nu mai pot suporta să ating oameni morți. Îmi construiam fel și fel de scenarii cum să mă eschivez și să reușesc să trec fără să-l ating. Când am ajuns, nu am avut nicio rețineră, absolut nimic, îmi era așa de bine, era ca și cum aș fi fost lângă o persoană foarte dragă... nu aș mai fi plecat de lângă el, cu toate că, până atunci, nu am avut evlavie deosebită la părintele Ilie Lăcătușu, iar după ce m-am închinat și am sărutat crucea, la fel cum a mai spus cineva înaintea mea, am avut impresia că s-a uitat la mine; eram cu o prietenă și i-am spus și ei, nu fără oarecare rețineră, să nu creadă că „am stat prea mult în soare”, dar senzația că se uita la mine era atât de puternică,

Încât m-am uitat la ochii lui – ochii îi avea întredeschiși, și chiar și așa, când mă uitam, simțeam în continuare că mă privește.

Îmi doresc să mai ajung la sfintele moaște. Cei care nu ați ajuns, nu mai lăsați să treacă timpul, nici nu știți ce binecuvântare este pentru noi că-l avem.

(Valentina Stoian)

10. „Sfântul Ilie Lăcătușu face mari minuni”

Este minunat ceea ce simți atunci când mergi și îi atingi moaștele. Măinile lui sunt calde și ți se umple sufletul de liniște și bucurie. Cea mai bună prietenă a mea, care îmi este și nașă, s-a chinuit timp de zece ani să aibă un copilăș. Medicii nu îi dădeau prea multe șanse, însă, rugându-se la sfântul, a rămas însărcinată. Face mari minuni.¹⁹

(Teodora)

¹⁹ Mărturie postată pe www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1048510-parintele-ilie-lacatusu-rugaciunea-lui-era-profunda-neincetata.htm.

11. „Misiunea sa nu s-a terminat”

Oare ce minune ar trebui să se întâmple pentru ca sfântul Ilie Lăcătușu să fie canonizat și să fie recunoscut sfânt? Cum oare să le deschidă Dumnezeu ochii și poarta sufletului celor ce sunt în măsură să decidă acest lucru, când deja fiecare semn este o minune înfăptuită de sfânt, iar toți cei ce au pășit spre mormântul părintelui, încă din primele clipe, nu-și pot explica ceea ce simt și ce se întâmplă cu ei? Nu mai vorbesc de clipa când intri pentru prima oară în lăcașul sfânt unde se află moaștele părintelui și de unde izvorăște o mireasmă dumnezeiască și sfântă, iar chipul său simți că-ți vorbește, într-un cuvânt, îi simți prezența vie și ajutorul pe care ți-l dă necondiționat, fie că ești convins sau nu pentru ce te afli acolo. Oameni buni, creștini, cei care sunteți cu adevărat creștini, chiar dacă sunteți păcătoși, căci așa suntem, nimeni nu poate explica în cuvinte, oricât de dulce ar avea graiul, ce înseamnă, pentru cei bolnavi și trupește, și sufletește, existența moaștelor Sfântului Ilie Lăcătușu.

Eu sunt convinsă că misiunea sa nu s-a terminat, iar Dumnezeu l-a hărăzit ca, și după trecerea în rândul celor adormiți, să facă bine, să ajute și să aibă grijă de toți aceia care îi cer ajutorul în fiecare clipă.²⁰

(Marusia)

12. „Am văzut un părinte care doarme”

La puțin timp după descoperirea moaștelor părintelui Lăcătușu, am fost cu copiii mei la închinare. Am ajuns însă târziu, mai erau câteva persoane înaintea noastră, și fata părintelui a hotărât că este târziu și închide racla. Ne-am întristat că nu am mai ajuns (să ne închinăm – n.n.), dar băiețelul meu, care avea cinci ani, s-a dus în fugă, a intrat înăuntru și a sărutat mâna sfântului. „Cum arată?”, l-am întrebat noi, cele de afară. El ne-a spus: „Am văzut un părinte care doarme.” Nicio clipă nu a crezut că este un părinte

²⁰ Mărturie postată pe www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1048510-parintele-ilie-lacatusu-rugaciunea-lui-era-profunda-neincetata.htm.

adormit întru Domnul. Și mi-a venit în minte: „Din gura pruncilor auzim adevărul.”²¹

(Cristina Catrina)

13. „Îi mulțumim că este sănătoasă”

Fericitul Ilie Lăcătușu ne-a ajutat și pe noi, niște păcătoși de rând, la însănătoșirea fetei noastre, care acum are nouă ani și care, la naștere, era diagnosticată cu defect congenital pe cord. Îi mulțumim că este sănătoasă și îl rugăm s-o ocrotească cu rugăciunile sale, acum, și pe cea de-a doua fiică a noastră. Dumnezeu să ne aibă în pază pe toți.²²

(Laurențiu Sarandi)

²¹ Mărturie postată pe www.razbointrucuvant.ro/2009/07/22/pomenirea-fericitului-marturisor-ilie-lacatusu-cu-adevarat-avea-darul-smereniei/. Și alți copii au simțit la fel, nevenindu-le să creadă că au în fața lor un om mort.

²² Mărturie postată pe www.razbointrucuvant.ro/2009/07/22/pomenirea-fericitului-marturisor-ilie-lacatusu-cu-adevarat-avea-darul-smereniei/.

14. „Am văzut o minune”

Încă de când am aflat de modul în care a fost descoperit trupul părintelui Ilie Lăcătușu, am avut certitudinea că mă aflu în fața unui sfânt!

Văzând primele fotografii apărute în presă, m-am entuziasmat, spunând celor din jur: „Este extraordinar: în zilele noastre, printre noi, având familie și copii, mai pot apărea sfinți. Cred că este primul sfânt român descoperit întreg în România!”

Am încercat să găsec, beneficiind doar de informații vagi și confuze, cimitirul și mormântul unde se afla părintele Ilie. Și am reușit. Agitația febrilă a acestei descoperiri a fost repede înlocuită de o pace adâncă, ce s-a revărsat asupra mea și asupra celor cu care eram.

Entuziasmul zgomotos de la aflarea cripei în care, prin geam, se putea vedea trupul părintelui acoperit cu veșmintele preoțești nu a ținut multă vreme. Cei prezenți au fost cuprinși de o liniște meditativă și pioasă. Cuvintele rugăciunii au izvorât imediat din inima fiecăruia dintre noi, învăluiți fiind de mirosul deosebit ce răzbătea dincolo de ușa cripei.

M-am întors de mai multe ori la mormânt, dar abia la parastasul din Sâmbăta Morților am putut să intru în criptă – cu acordul și în prezența familiei – avertizați fiind în prealabil (eram cu un prieten, absolvent de Teologie) de fiica părintelui Ilie, care ne-a spus: „Uitați-vă, de câte ori intru la el, tata deschide ochii.” Am văzut cât se poate de clar (eu și prietenul meu) că părintele a deschis ochii larg, părând că ne privește. Am văzut o minune!

Sărutându-i de mai multe ori mâinile, nu am avut nicio clipă senzația că mă aflu în contact cu trupul unui mort, ci, dimpotrivă, trupul unui bătrân slab adormit, cu înfățișare cucernică. De altfel, la parastasul de un an de la aflarea moaștelor, chiar și episcopul locului, preasfințitul Teodosie Snagoveanul, după ce a citit rugăciunea arhierescă de dezlegare, văzând că părintele a rămas la fel de întreg și binemirositor, a afirmat: „Părintele Ilie este sfânt. Fără nicio îndoială!”²³

(Claudiu Dragomirescu, București)

²³ Mărturie apărută în ziarul *Curentul*, 14 ianuarie 2000, p. 16.

15. „Acum ne veghează din Împărăția Cerurilor”

Una dintre cele mai frumoase vești pe care le-am auzit în viața mea a fost descoperirea moaștelor întregi și binemirosoare ale părintelui Ilie Lăcătușu, în iulie 1998.

Citiseam multe cărți despre închisorile comuniste, cunoscusem foști deținuți, eram interesat de problema sfințeniei în închisorile comuniste.

Cum am aflat că moaștele părintelui Ilie Lăcătușu au fost descoperite neputrezite, m-am grăbit să mă duc la părintele Justin Pârvu, pentru a-i comunica vestea. Părintele m-a primit cu mare bucurie. I-am luat atunci și un scurt interviu despre cum ar trebui cinstit părintele Ilie. A spus că putem să ne rugăm părintelui Ilie, chiar dacă nu este canonizat.

După aceea, întors în București, am reușit să ajung la moaștele părintelui Ilie, împreună cu un prieten, Claudiu Dragomirescu. Când am intrat în criptă, primul lucru a fost să mă uit la ochii părintelui. Voiam să văd dacă erau închiși sau deschiși. Ochii erau închiși. Am pus capul pe mâinile părintelui, să mă rog să mă întărească

în lucrarea de propovăduire a sfințeniei noilor mucenici – pe vremea aceea, în toamna lui 1998, subiectul era tabu.

Când am ridicat capul, am rămas surprins. Părintele avea ochii larg deschiși. Nu se uita spre mine, cum am auzit că a făcut cu alții, dar ochii erau deschiși. Am rămas șocat. I-am spus prietenului meu: „A deschis ochii!” A văzut și el. Am simțit că Dumnezeu ne dă acest semn pentru a ne spori evlavia față de părintele Ilie și față de noii mucenici.

Ulterior, am întocmit un memoriu pentru canonizarea părintelui Ilie Lăcătușu. Apoi am luat legătura cu câteva asociații ortodoxe și cu cea a foștilor deținuți, care au sprijinit inițiativa mea. Memoriul a fost depus la Arhiepiscopia Bucureștilor, care a dat și un răspuns prompt și „îmbucurător”.

În urma depunerii memoriului respectiv, am fost primit în audiență la preafericitul patriarh Teoctist, împreună cu părintele Galeriu și cu un fost deținut politic.

Au trecut mai mult de zece ani de atunci și încă nu am auzit să se pună în mod deschis problema canonizării părintelui Ilie Lăcătușu.

Dar în această perioadă am auzit despre multe minuni săvârșite de el. Doctorița de familie de care aparțin mi-a spus că știe două cazuri de vindecări de cancer săvârșite după rugăciuni către părintele Ilie.

Am auzit și lucruri care mi s-au părut exagerate, dar și multe lucruri adevărate. Pentru mine nu contează decât modul în care Biserica judecă lucrurile. Dacă părintele ar fi murit în închisoare, ar fi putut fi canonizat imediat, întrucât a murit mărturisind credința ortodoxă.

Dar, întrucât a murit după ieșirea din închisoare, Biserica trebuie să cerceteze amănunțit viața sa, înainte de a-l canoniza.

Oricum, indiferent că va fi canonizat mai devreme sau mai târziu, părintele Ilie este sfânt încă de când a părăsit această lume. Iar acum ne veghează din Împărăția Cerurilor.

(Danion Vasile)

16. Amintiri de neuitat

Mă numesc Rădulescu Sofia-Carmen, am 70 de ani și, cu mult respect, vă scriu despre

întâlnirea mea, pe care nu o voi uita niciodată, cu părintele Ilie Lăcătușu.

În anul 2002, după mulți ani de suferință, am divorțat de tatăl copiilor mei, tată care nu a avut milă și dragoste pentru ei. Am adunat toate suferințele și răul în sufletul meu, m-am îmbolnăvit de diabet. La toate acestea s-a mai adăugat și nedreptatea care mi s-a făcut în timpul procesului de divorț. Din această cauză, mi-am pierdut memoria de care aveam nevoie. În timp ce coboram cele patru etaje ale blocului în care locuiam, uitam tot.

Cu o hârtie deja scrisă, ca să știu unde trebuia să merg, am fost să-mi iau pastilele pentru diabet și atunci am văzut pe o bancă două femei, dintre care una plângea de ți se rupea sufletul, iar cealaltă o îndruma către părintele Ilie din Giulești, la care să se roage din tot sufletul, pentru că o va ajuta. Doar atât am putut înțelege și memora atunci.

L-am căutat mult, dar l-am găsit și m-am rugat prin ușa închisă ca bunul părinte să mă ajute să-mi recapăt memoria, să nu-mi las copiii pe drumuri, cu un tată căruia nu-i păsa de ei. M-am rugat din tot sufletul și, când m-am ridicat, am

simțit un val de căldură trecând pe deasupra capului. M-am uitat în jurul meu, însă nu am văzut decât o bătrână care schimba apa la florile părintelui. Am îngenuncheat iar și m-am rugat din nou. După ce m-am ridicat, am întrebat bătrâna când se deschide ușa, iar aceasta mi-a răspuns că duminică vine fata dânsului, „Dumnezeu să-l odihnească!” Mi-a mai spus să vin cu o floare. Am plecat de acolo de parcă eram dusă de cineva pe sus și, deși locuiam foarte departe de zona Crângași, am ajuns repede acasă și eram foarte liniștită, sigură pe mine însămi. M-am apucat de treburile casei, iar în restul zilei nu au mai fost deloc probleme. În acea noapte l-am visat pe părintele Ilie, care îmi spunea: „Vino și roagă-te ori de câte ori ai nevoie de ajutor, însă intră înăuntru, să nu-ți fie teamă de mine.”

Cu o floare în mână, m-am dus să mă rog la părinte. M-am așezat duminica următoare la rând și, când am ajuns mai aproape, am văzut poza celui care îmi apăruse în vis, iar atunci am exclamat cu bucurie că este cel care mi-a vorbit și m-a chemat la el să mă rog. Când am ajuns în dreptul părintelui, fiica dânsului mi-a spus că a vorbit și cu dânsa și i-a spus că va veni o

femeie necăjită. Am fost lăsată să intru la el și am primit poza părintelui drept amintire.

De atunci, am început o nouă viață. Mergeam în fiecare duminică, mă rugam ore întregi și cunoșteam oameni care veneau să se roage. Am dat și altora câte o poză a părintelui. Au fost și zile grele, în care nu aveam ce pune pe masă pentru copii, dar părintele mi-a apărut în vis și mi-a spus să mă rog și să nu mă mai plâng nicio dată din cauza banilor, pentru că voi avea un trai decent. Toate bucuriile mele le împărțeam duminica cu prietenele pe care le cunoscusem la părintele în cei cinci ani de când veneam.

Am trecut printr-o perioadă foarte grea cu unul dintre cei șase copii ai mei. Am sperat că se va face bine, m-am rugat la părintele și am pus florile pe perna copilului. După luni de zile de luptă cu boala, copilul meu s-a întremat. Îi mulțumesc din tot sufletul bunului părinte Ilie pentru că m-a ascultat și m-a ajutat. Știu că, atât timp cât voi mai trăi, el va fi alături de mine și la bine, și la rău.

Doamne, ajută!

(Sofia)

17. „Am avut încredere că părintele ne ajută”

Mă numesc Tatiana Tătărcan, sunt domiciliată în localitatea Botoșani, actualmente locuiesc în Italia. Încerc cât mai pe scurt să vă scriu despre minunea pe care părintele Ilie Lăcătușu a făcut-o cu familia mea. Era în anul 2003, când, disperată de situația financiară în care ne găseam – rămăsesem fără serviciu eu și soțul, aveam o fată studentă, căsătorită, care aștepta un copil, ginerele și el era student dintr-o familie modestă, altă fată, elevă în ultimul an de liceu – cu multe datorii în spate, am început a bate drumurile mănăstirilor pentru rugăciune. Toată viața noastră am căutat mereu ajutorul Domnului, prin intermediul rugăciunilor și plata slujbelor la biserici și mănăstiri, și totdeauna Domnul ne-a miluit. Așa că și în acel moment greu am fost la Mănăstirea Petru Vodă, la părintele Justin; el ne-a încurajat, și acum, după ani de zile, ne-am dat seama că datorită rugăciunilor lui către părintele Ilie Lăcătușu s-a întâmplat minunea.

Între timp, soțul meu plecase în Spania în căutare de lucru, dar, la plecare, a mers să ia

binecuvântare de la duhovnicul nostru, părintele Ioan de la Mănăstirea Popăuți din Botoșani, care i-a dat un pliant cu sfaturi duhovnicești, cu icoana Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătușu, cu recomandarea de a o lua cu el în Spania. Noi am privit-o, dar nu mai auzisem de el și, practic, spre rușinea noastră, nu am dat mare importanță atunci, ba, pe deasupra, a și uitat-o acasă. Bineînțeles că, ajuns acolo, nu găsea nimic de lucru, și atunci mi-a spus să-i trimit prin poștă pliantul cu părintele. În ziua în care am pus la poștă pliantul, și-a găsit de lucru, dar nu prea câștiga bine. Eu, rămasă în țară, am continuat rugăciunile și pelerinajele la mănăstiri, am fost iar la părintele Justin și, nu mult după aceea, am avut un vis în care mi se spunea că, dacă vreau să scap de necazuri, să merg la București, să-l caut pe părintele Ilie Lăcătușu, fiindu-mi repetat de trei ori numele său. Vreau să precizez că nu am făcut atunci nicio legătură cu pliantul și nu am reținut că era vorba despre sfântul din pliant. Complet ignoranți!!! (Iartă-mă, părinte!)

Ducându-mă la părintele Ioan, duhovnicul nostru, cu sfială i-am spus de vis, pentru că el nu ne permitea să credem în visuri, dar a fost

un vis deosebit și ceva mă îndemna să-i spun. El m-a binecuvântat imediat de drum și mi-a spus că moaștele sunt la cimitirul Giulești, să merg imediat. A fost totul o minune apoi, pentru că nu aveam nici bani de drum, dar s-au orânduit toate de la Dumnezeu, cu rugăciunile părintelui Ilie – am găsit bani, am fost la moaștele sale, într-o lună de zile eram și plecată în Italia. Acolo mi-am găsit de lucru imediat, mi-au făcut toate actele, nu am stat nicio zi ilegal în Italia; știți că atunci era greu cu vizele de lucru, dar la mine s-au făcut toate ca pe roate, mi-am plătit în câteva luni toate datoriile, care erau de ordinul multor milioane, încât, la un moment dat, cineva din familie mi-a spus că este mare minune să-mi împrumute persoane străine atâția bani cu încrederea că eu îi voi înapoia vreodată. Apoi, după numai zece luni, familia la care am lucrat atunci mi-a chemat și soțul, i-a făcut și lui actele legale, am și locuit la ei doi ani și jumătate fără să plătim chirie.

În fiecare an de atunci, când mergem în concediu în țară, mergem să ne închinăm la moaștele părintelui Ilie, ca să-i mulțumim pentru ajutor. Așa am cunoscut-o și pe fata dumnealui

(Dumnezeu s-o ierte), venea special pentru noi și ne deschidea chilia pentru închinare, deși noi nu o contactam înainte. Ea ne-a spus că este inexplicabil cum reușește să fie în contact permanent cu părintele, și acesta îi spune când să meargă la cimitir, că o așteaptă cineva. Odată era în criptă și ne-a chemat din mulțime, spunându-ne că ea știe cine vine cu gânduri curate și pentru ce vine, aude tot ce vorbim noi afară; atunci ne-a dat o cărțuție cu icoana Maicii Domnului și a părintelui pe coperte, care conține două paraclise și este editată de Mănăstirea Petru Vodă și ne-a spus așa: „Tatăl meu a spus să citiți în avion rugăciunile.” Dar ea nu avea de unde ști că noi avem bilet la avion și că în acea zi ne duceam în Italia. Ajunși la bordul avionului, am scos amândoi cărțuțele și ne-am pus pe citit. Deasupra Croației am avut parte de o furtună groaznică, care a scuturat avionul din toate încheieturile, de au încremenit toți, personalul avionului era speriat de groază, nu se auzea un sunet și noi am putut citi în liniște paraclisele Maicii Domnului. Ne-am speriat și noi, dar am avut încredere că părintele ne ajută și vom scăpa cu bine. De atunci nu ne mai despărțim

de acele cărțicele, care sunt binecuvântate de părintele Ilie.

Am enumerat numai câteva dintre minunile părintelui Ilie Lăcătușu, dar noi simțim mereu ajutorul lui și sperăm că ne va ajuta să ne întoarcem la timp acasă. Deci, în final, Îi mulțumim lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru ajutorul dat pentru rugăciunile Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătușu. Sper ca mărturisirea noastră să vă fie de folos, să fie spre slava lui Dumnezeu și spre ajutorul oamenilor.

Cu stimă, Tatiana Tătărcan, cu asentimentul soțului meu, Milucă.

(Tatiana Tătărcan)

18. Sfântul Ilie Lăcătușu – grabnic ajutătorul oamenilor săraci

Mă numesc Beucă Tudora-Marinela, am treizeci și nouă de ani, sunt căsătorită și am doi băieți, unul de șaisprezece, celălalt de doisprezece ani.

În urmă cu patru ani, băiețelul meu de doisprezece ani, cel mic, a fost diagnosticat cu

prolaps anal și urma să-l operez, dar, o, minune! Venind la părintele Ilie Lăcătușu, nu a mai fost necesar să-l operez, deși fusese diagnosticat de patru chirurgi și internat pentru investigații. S-a făcut bine. Atunci era în viață doamna Sabina, fiica părintelui, care mi-a zis că n-o să-l operez.

În urmă cu nouă ani, în 2002, am fost în șomaj și nu mai aveam spor la nimic. Nu mai aveam bani de chirie, nici de pâine sau mâncare și, ducându-mă la părintele Ilie Lăcătușu, am găsit serviciu, a venit soțul cu bani. Tot cu ani în urmă, plângeam la părintele Ilie, mă rugam și îi spuneam că nu am bani nici de bilete de tramvai ca să vin la el și, întorcându-mă de la el, pe drum, în interiorul cimitirului, la o cișmea, am găsit trei bilete de tramvai, intacte.

Acum am fost în șomaj și, negăsind de lucru, am venit la părintele Ilie Lăcătușu, m-am rugat și am găsit serviciu.

(Beucă Tudora-Marinela)

19. *Părintele Ilie i-a găsit Ramonei un loc de muncă*

Mă numesc Ramona și locuiesc în provincie. L-am descoperit pe Sfântul Ilie Lăcătușu căutând pe internet cu disperare o ieșire grabnică din problemele grave cu care mă confruntam (diabet, obezitate, pancreatită, epuizare psihică, lipsa banilor și a unui loc de muncă). Sfântul Ilie a vrut ca eu să-l cunosc pe C., un om inteligent și minunat, care m-a ajutat să duc rugăciunea la părintele printr-o scrisoare. Menționez că nu am avut bani să ajung la București.

Acum mă aflu în Anglia la muncă. E un job pe placul meu și cu reușită, datorită ajutorului primit de la părintele Ilie. Vă îndemn pe toți să cereți ajutor acestui mare sfânt, a cărui rugăciune este neîncetată, așa cum a fost și când se afla în închisorile comuniste: era un om care vorbea foarte puțin și făcea foarte mult. Dumnezeu și Sfântul Ilie Lăcătușu să vă ajute pe toți.

(Ramona)

20. Căutând Izvorul Vieții

M-am născut într-o familie creștină, ortodoxă, cu vechi tradiții moștenite. Bunicii mei, Draghia și Stana, mi-au insuflat dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Trăirea lor mi-a marcat viața, deși nu frecventau biserica, din cauza condițiilor impuse de regimul comunist.

În anul în care venisem din armată, înainte de lovitura de stat (revoluția din 1989), am aflat de niște miracole la o fântână din satul Zmeeni de lângă Buzău. Am mers acolo deoarece venea multă lume și am venit cu apa de la acea fântână, cu obiecte de cult, cruce, icoane, dar acestea nu mi-au săturat sufletul. După puțin timp, au venit cei dintr-o sectă religioasă neoprotestantă cu cărți și broșuri, iar eu, necunoscându-mi credința și acceptând să stau cu ei la discuții, am căzut în capcana lor.

Din această mândrie – mă mândream că acum știam ceva din Biblie, litera ei, mai exact – am stat șapte ani în această închisoare a ereziilor. În toți acești ani, familia mea a avut foarte mare răbdare cu mine. Cam prin anul 2000, tata a aflat că unchiul său, părintele Ilie Lăcătușu, care a fost deshumat, are sfinte moaște.

Mătușa noastră, Sabina, m-a ajutat să vin la tatăl său să mă închin. Eu nu credeam în sfinți, deoarece eram îndoctrinat cu erezii și nu mai credeam nici în puterea dătătoare de viață a sfintei cruci. Nu știu cum s-a întâmplat, dar deodată mi s-a luat un vâl de pe minte și inimă și am început să văd că nu sunt pe drumul cel drept al lui Dumnezeu. Atunci m-am retras din sectă și am mers cu ai mei la părintele Ilie Lăcătușu, să ne închinăm și să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale. Așa am revenit acasă, ca fiul cel risipitor, în Biserica Ortodoxă și Îl laud neîncetat pe Dumnezeul nostru Iisus Hristos, pe Maica Sa, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și pe toți sfinții Săi.

Fata părintelui Ilie, tanti Sabina, ne spunea despre părintele că, atunci când era la Canal, au vrut să-i omoare comuniștii și toți veneau la el să-i ceară sfat, iar el le-a spus să se roage toată noaptea ca Dumnezeu să-i izbăvească. Și, într-adevăr, a doua zi s-a întâmplat minunea, Dumnezeu a făcut astfel încât comuniștii nu i-au mai omorât.

Vărul meu Ștefan mi-a povestit despre părintele Ilie că, atunci când mergea la el, îl găsea

citind și rugându-se. Era foarte retras, blând, iertător.

*(Valentin Cucu, 42 ani, profesor,
rudă cu părintele Ilie Lăcătușu)*

21. Intervenții minunate

Încă din anul 2004–2005, fratele meu, Clăntău Petrică, din Slobozia, îmi spunea să merg la sfintele moaște ale părintelui Ilie. Văzând că eu nu m-am dus să mă rog la sfântul, a venit el cu mine, și, împreună, ne-am rugat la sfintele moaște în prezența doamnei Sabina, fiica părintelui.

Eu am continuat să merg mai des, auzind multe lucruri frumoase. Părintele Ilie i-a spus într-o bună zi doamnei Sabina să aibă grijă că în ziua următoare o să vină niște țigănci care urmăresc să-i ia din oseminte ca să facă farmece și să nu deschidă racla. În acea zi era multă lume, femei mai multe. Una dintre ele, pe care am cunoscut-o cu altă ocazie, mi-a arătat la gât și la față o urmă, un semn ca o cicatrice roșiatică. Doamna fusese în ziua când țigăncile au făcut scandal că nu erau lăsate să intre la

părintele. Această doamnă a sărit în ajutorul doamnei Sabina și le-a îmbrâncit pe țigănci, fapt pentru care țigăncile au amenințat-o că o omoară. Ajunsă acasă, s-a trezit pe față cu pete negre, tuciurii, pe obraz și pe gât. I-a telefonat doamnei Sabina și i-a spus ce a pățit. Doamna Sabina a chemat-o să se roage la sfintele moaște. În scurt timp a dispărut negreala, dar au rămas semnele, pielea era slab roșiatică. În luna aprilie 2010, fratele meu Petrică a fost diagnosticat cu tumoră la plămânu drept, de circa 12 cm, la Spitalul Nasta. Doctorii nu au riscat o operație. Am ajuns la Spitalul Oncologic Fundeni, unde, în urma tratamentelor citostatice făcute, tumora a scăzut la cinci–șase centimetri.

În această situație, doctorul Horvath a zis: „Ce facem?” La care fratele a zis: „Merg pe mâna dumneavoastră, cu încredere în Bunul Dumnezeu.” Operația a durat vreo șase ore, și i s-au extirpat tumora și lobul superior al plămânului drept. Au urmat trei luni de zile de citostatice și tomografii, din care s-a constatat o reușită...

(Vasile Clăntău)

22. Oare mulțumim cum se cuvine?

Sunt un păcătos care a beneficiat de ajutorul părintelui Ilie Lăcătușu. În anul 2008, mergând la o cunoștință, m-a întrebat: „Gheorghe, nu vrei să mergem la părintele Ilie?” Zic: „Da.”

Cu ani de zile în urmă, auzisem de moaștele părintelui Ilie, dar parcă ceva mă ținea ca să nu ajung la dânsul. La începutul postului Paștelui, i-am spus duhovnicului meu: „Părinte, am auzit de moaștele părintelui Ilie Lăcătușu, vreau să merg și eu la dânsul. Vreau să-mi schimb serviciul.”

La locul vechi de muncă, eram într-o stare de stres care nu se poate descrie. Nu îi acuz pe cei cu care am lucrat. După prima săptămână a postului, am mers la cimitir în Giulești. Duminică de dimineață, pe la ora nouă.

Nu știam programul când se putea intra la sfintele moaște. Am așteptat până a venit domnul Aurel și m-am rugat. Am rămas mut: nu văzusem sfinte moaște întregi decât la televizor.

La sfatul duhovnicului, am făcut zilnic patruzeci de metanii și Acatistul-paraclis al Maicii Domnului. În acel post am mai mers de câteva ori la părintele Ilie. Îmi puneam întrebarea în min-

tea mea bolnavă: „Cum, Doamne, găsesc eu alt serviciu, nu cunosc pe nimeni ca să mă ajute!”

O, minune mare! În Săptămâna Patimilor, în Joia Mare, au venit dimineața doi colegi de la fostul loc de muncă și mi-au zis: „Nu vrei să-ți schimbi serviciul? Ți-am găsit ceva mai bun. Te duci?”

Am primit numărul de telefon al persoanei la care trebuia să merg. Am sunat-o marți, de Paște, m-am întâlnit cu ea și, în decurs de cincisprezece zile, am fost la un nou loc de muncă.

Părintele Ilie Lăcătușu a mai făcut o minune, cu fata mea. Am o fată de douăzeci și patru de ani. În anul 2009 avea un prieten. Azi la el, mâine la el... Îi zic tot în postul Sfințelor Paști: „Măi, fată, nu vrei să-i spui prietenului tău ca, după Sfintele Sărbători sau de Paști, să vină cu mama lui ca să ne cunoaștem cu toții?” A plecat la el și, cum i-a spus de căsătorie, n-a vrut să mai audă de ea.

M-am rugat la părintele Ilie ca să mă ajute, eram într-o situație delicată. „Părinte, te rog, ajută-mă ca să se limpezească situația!” Era într-o zi de duminică. Era a treia oară când mă rugam. Când am plecat de acolo, fata m-a înștiințat care

este situația: totul se terminase. Prietenul ei nu o mai voia.

La mine situația este mai delicată. De câte ori sunt supărat și amărât, vin la părintele Ilie Lăcătușu și mă rog: „Părinte, îți mulțumesc pentru ajutor, te rog, ajută-mă!” Când plec pe drum, cât aș fi de supărat, până ajung acasă mă liniștesc.

Oare mulțumim lui Dumnezeu și Sfântului Ilie cum se cuvine?

(T. Gheorghe, București)

23. „Credeți-mă, face minuni”

Oameni buni, sunt o creștină credincioasă și nu prea. Vă rog să mă credeți că eu am fost de două ori la Sfântul Ilie Lăcătușu, și toate dorințele pe care mi le-am pus s-au îndeplinit. M-am rugat să am un copil și, într-o lună de zile, am rămas însărcinată, după șase ani de rugă. Credeți-mă, face minuni, nu trebuie decât să credeți în el, în Maica Domnului și în Bunul Dumnezeu.

(Annee)²⁴

²⁴ Mărturie postată pe <http://apologeticum.wordpress.com/2010/07/22/sfantul-ilie-lacatusu-27-de-ani->

24. Ajutor în necazuri

Da, am fost acolo în Giulești, la cimitirul unde este îngropată și bunica mea. Moaștele Sfântului Ilie erau într-o capelă mică. Nu știam exact ce trebuie făcut, dar niște femei care vegheau acolo m-au sfătuit să vin de câteva ori și să strecor un bilețel printr-o crăpătură în perete cu rugăciunea mea, apoi să dau de pomană și, în ultima zi, să merg să mulțumesc. Nedumerită, am întrebat: „La cine să dau? La săraci?” Femeile au zâmbit și au zis: „Poți să dai și la bogați, că tot săraci sunt și ăia.” Am făcut întocmai și, în acea vară, Sfântul Ilie mi-a ajutat să intru la facultate; de asemenea, m-am vindecat de o boală de piele de care sufeream de vreo doi ani. Și verișoara mea, care se afla într-o situație total deznădăjduită, din cauza unor mari necazuri, a mers și ea și s-a rugat. Acum, după nouă ani, ea este bine, are un serviciu bun și își întreține cele două fete.

*(Sica)*²⁵

de-la-trecerea-la-dominul-minunile-sfantului-povestite-de-parintele-justin-parvu-si-parintele-ioan-de-lararau/.

²⁵ Mărturie postată pe www.razbointrucuvant.ro/2008/07/21/parintele-ilie-lacatusu-sfantul-neputrezit-din-giulesti-25-de-ani-de-la-ridicarea-sufletului-sau-la-cer/.

25. „Părintele deschide ochii și te privește”

Susțin și eu ceea ce scrie părintele Ioan de la Rarău (despre moaștele părintelui Ilie). Este complet adevărat. Prima dată când am intrat și eu la părintele Ilie, fiind de față fiica dânsului, m-am uitat la părintele, iar părintele, cu ochii mari, albaștri, se uita la mine. Am scuturat din cap, mi-am zis că mi se pare, dar fiica dânsului mi-a zis: „la uitați-vă, vă privește.” M-am aplecat să-i sărut mâna și mi-am pus mâna mea pe cea a părintelui. Mâna mea era rece, iar a părintelui era caldă!! Părintele mă urmărea în continuare cu privirea și m-a urmărit până am ieșit. La ieșire, i-am zis unei prietene, care mai avea vreo două persoane până să intre la părintele: „Kati, părintele deschide ochii și te privește.” Dar ea mi-a zis: „Ei, vezi de treabă, poate s-a uitat la tine, dar la mine sigur nu se uită!” Când a intrat, s-a uitat special la ochii părintelui, și erau închiși. După ce i-a sărutat mâna, s-a uitat iar la ochii părintelui, și erau larg deschiși, uitându-se la

ea.... Am plecat de acolo cutremurate și convinse că este un mare sfânt și, totodată, un sfânt foarte viu și neobișnuit...

*(Vali)*²⁶

26. „Mâinile părintelui erau calde și moi”

Și eu am fost la părintele Ilie Lăcătușu în urmă cu vreo doi ani. Referitor la mărturia părintelui Ioan de la Rarău cu privire la mâinile părintelui (Ilie), și eu am observat același lucru. După ce m-am închinat, am cerut permisiunea să-i sărut mâinile, pentru că aveam o sfială, iar după ce am primit-o și i-am sărutat mâinile, am simțit același lucru minunat: mâinile părintelui erau calde și moi ca ale unui om în viață. Însă, deși am simțit aceasta chiar din clipa când i-am sărutat mâinile, nu am conștientizat minunea decât mai târziu, când am și spus altora. O prietenă apropiată mi-a confirmat că a simțit și ea același

²⁶ Mărturie postată pe www.agnos.ro/blog/2008/11/20/sfinti-din-inchisori-parintele-ilie-lacatusu/.

lucru. Părintele este un sfânt mare. Dumnezeu să-l odihnească cu cetele sfinților Săi. Amin!

(Iulian M.)²⁷

27. Trei femei mărturisesc²⁸

a) Locuiesc aici, în acest cartier, de patruzeci de ani. Am fost la Sfântul Dumitru o dată, chiar de Sfântul Dumitru. Când am venit de acolo, erau trei călugări și o călugăriță care voiau să știe cum o iau spre Giulești, ca să știe cum ajung la cimitir, aici. Și, cum-necum, au ajuns aici. Și eu am văzut faza: o târau pe călugăriță, s-o aducă până în fața ușii. Și ea nu voia, vorbea vrute și nevrute, parcă avea pe satana în ea. Și o femeie care îngrijește pe aici (la mormânt – n.n.) i-a zis: „Puneți-o să stea în genunchi, să ziceți *Tatăl nostru* pentru ea.” Și au mers cu ea de trei

²⁷ Mărturie postată pe <http://apologeticum.wordpress.com/2010/07/22/sfantul-ilie-lacatusu-27-de-ani-de-la-trecerea-la-domnul-minunile-sfantului-povestite-de-parintele-justin-parvu-si-parintele-ioan-de-la-rarau/>.

²⁸ Mărturii înregistrate de părintele Eftimie Mitra.

ori așa, au târât-o de trei ori. Pe urmă și-a revenit. Pe urmă ea se ruga, zicea: „Doamne, iartă-mă pentru ce-am zis!” Că a zis multe, multe împotriva lui Dumnezeu și a sfintei credințe. Și au plecat cu ea așa.

Am un ginere care a lucrat la armată și a fost ars într-o misiune. Și-a revenit băiatul și a început serviciul. După vreo șase luni de zile, a început să se înroșească pe unde a fost ars. Și, venind dintr-o misiune, când i s-au făcut analizele la Casa Poporului, a găsit că avea cancer la gură. Și a început calvarul! Și atâtea analize, și... până a ajuns de-i luau de pe mâini și-i puneau aici... Până la urmă, a murit. Dar până să moară, auzise și fata mea, și am venit cu fata mea și cu nepotul, și ne rugam. S-a rugat ăla micu', avea cinci ani atunci, dar zicea: „Sfinte Ilie, iartă-l pe tatăl meu! Iartă-l pe tatăl meu, că-i tare bolnav!” Vă spun sincer că a mai durat aproape două luni de zile și l-a iertat Dumnezeu, și a murit.

După un an de zile, soțul meu – care era bătrân, avea 61–62 de ani – nu mai venea acasă. Știam că are combinații – el, fiind șofer, veșnic avea combinații, dar nu știam că are o combinație în Giulești și cine este și cum este. Fără multe

certuri, fără nimic, a plecat, fără motiv. Și i-am dat de toate, lucruri și de toate, și a plecat. Pe urmă, am început să-mi dau seama că nu trebuia să-l las să facă acest lucru, deoarece, ca oameni bătrâni, ai acolo o casă, ai un rost, și pe urmă trebuie să le împarți cu cine nu se cuvine. Și atunci am început să mă duc prin biserici, să mă rog. Într-una din zile, după vreo două luni de zile – bine, că veneam mereu la Sfântul Ilie – într-o duminică, am venit și era deschis. Și m-am rugat de fata dânsului, a Sfântului Ilie, să-mi dea voie să intru, să pun și eu mâna pe sfântul, să mă rog. Nu putea să-mi dea, că erau foarte mulți bolnavi, și era un preot care era în față. Și i-am zis să-mi dea voie să pun mâna mea pe preot, și preotul să pună mâna pe Sfântul Ilie, și să mă rog să mă ajute. Nu știu ce m-am rugat, nu știu ce am zis, dar mi-a dat putere. Am găsit liniște și pace, și, după câțva timp, soțul meu s-a întors acasă.

Îi mulțumesc Sfântului Ilie că m-a ajutat și la operații, cu fetele mele, și la operația fetei mele celei mici, și la operația cealaltă, și la operația mea cu piciorul... De câte ori vin aici, ne rugăm și ne ajută. Ne ajută foarte mult. Ajută! Am venit

pentru operația fiicei mele, care era doar ea cu copilul, fiindcă soțul ei murise, și m-am rugat, fiindcă trebuia să se opereze la coloană. A ajutat-o, a scăpat cu bine. După un timp, m-am operat și eu. Anul trecut m-am operat și eu, că nu puteam să mai merg deloc, de la picior. Și am scăpat cu bine din toate, cu toate că a fost o operație foarte grea – mi s-a pus proteză la genunchi. După trei săptămâni de zile, s-a îmbolnăvit fata mea, a făcut și ea operație la coloană, a scăpat și ea. La un an de zile, fata mea cea mică, ea, care nu mai făcea copii și făcea atâta tratament, cu ajutorul lui Dumnezeu a făcut și ea un copil. Și asta vreau să vă spun, că Sfântul Ilie este grabnic ajutător tuturor care se roagă cu credință la el. Așa să-mi ajute Dumnezeu, că așa este adevărul!

b) Vin aici de șapte ani, de când au deschis la părintele. Am venit prin chemare. M-am dus, m-am spovedit la mitropolie, m-am împărtășit și, noaptea, am visat această sfântă capelă. Și am o fată care e foarte credincioasă, și are un singur copil, și de zece ani de zile n-a mai rămas gravidă, cea mai mare fată a mea. Și, după zece

ani de zile, rugându-se aici, la părinte, și mergând și la sfânta biserică, peste tot, a rămas gravidă, acum e în luna a șasea. Țasta a fost primul ajutor de la părintele. (...) Am mai avut alt necaz cu băiatul, că nu găsea serviciu. Unde se angaja, stătea ce stătea, și-l dădeau afară. Și m-am rugat să-l ajute Dumnezeu să se angajeze din nou, că avem o datorie imensă la întreținere, și el, săracul, trebuia să lupte să plătească. Și ne-a ajutat Dumnezeu, că o singură dată m-am rugat la părintele, aici, și-n ziua aia a fost anunțat, a primit telefon să se ducă, că va fi angajat. S-a dus și s-a angajat. Cum am ajuns acasă, zice: „Mami, să știi că mi s-a dat telefon! De mâine încolo merg la serviciu!” Mulțumesc lui Dumnezeu, băiatul meu merge și la serviciu, urmează să se și căsătorească, i-a rânduit Dumnezeu o fată bună, cuminte. Și să ajute Dumnezeu pe toată lumea!

c) Cu părintele Ilie, tot ce mi-am pus în gând mi s-a îndeplinit: să nu operez copilul – am pus mâna pe părintele. Aveam probleme cu banii, și m-a ajutat.

De vreo două–trei ori, nu știu cu exactitate, s-a spart lacătul acolo, în spate, ca să se fure

bani. Și acum vreo patru ani au venit patru femei să păzească aici. Și era un ger afară, năprasnic! Și au zis că au simțit așa, o căldură – probabil că de la sfântul sau de la Dumnezeu – și au simțit o căldură, așa, și le-a dat să nu le înghețe picioarele, mâinile, să le dezmoțască. Și s-a mai întâmplat un caz, un băiat de aici, de vizavi, cum intra pe poarta cimitirului, avea duhuri necurate multe în el. Și îl țineau colegii de serviciu, și se zbătea. Făcea urât. Eu mi-aduc aminte că fata mea tot așa făcea: răcnea, țipa de câte ori se apropia de ușă, aici. Și mi-aduc aminte că el s-a făcut bine, dar nu l-am mai văzut. Deci, tot acum patru ani, că de patru ani de zile vin și eu...

28. „Părintele emana căldură”

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu și al fratelui întru credință C.V., am ajuns să mă închin la sfintele moaște ale părintelui Ilie Lăcătușu pe 27 ianuarie 2011. Deși afară era destul de frig, și mâinile mele erau reci, după ce am atins sfintele moaște, mâna mea dreaptă s-a încălzit

instantaneu până la cot. Părintele emana căldură. Pacea care m-a cuprins nu poate fi descrisă. Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui!

(Teodor Bindea)

29. Un vis deosebit

Am auzit și am citit despre mai multe vise în care Sfântul Ilie Lăcătușu s-a arătat oamenilor. Cunosc un preot de mir care l-a visat mișcându-se în raclă, fără să știe că alți oameni l-au văzut cu ochii lor făcând același lucru.

Eu am avut următorul vis: părintele Ilie era într-o casă, și trupul său a revenit la viață. Moaștele sale au prins viață, și părintele înviase. Au venit la el mulți preoți și credincioși, bucurându-se. Îmi aduc aminte că venise și părintele Arsenie Papacioc, unul dintre susținătorii canonicizării părintelui Ilie.

Toți care îl vedeau pe părintele viu se bucurau. Eu cred că Sfântul Ilie este viu, și cea mai bună dovadă este neputrezirea trupului său. Iar faptul că face atâtea minuni ne îndeamnă să ne rugăm lui la vreme de necaz.

30. O ultimă șansă

Mergeam cu tatăl meu spre Salonic, cu autocarul, de unde aveam să mergem în Uranopoli și de acolo în Muntele Athos. La vamă, la verificarea pașapoartelor, am fost întrebați de un act semnat de mamă și eliberat de un birou notarial, de care noi nu știam, deci nu îl aveam. Am uitat să precizez că sunt minor, iar minorii nu pot ieși din țară prin vamă fără acel act, care permite trecerea. Am fost scoși din autocar. Șoferul ne ruga să ne luăm bagajele, tata îl ruga să aștepte. Era ultimul autocar din ziua aceea, și ar fi trebuit să mai așteptăm alte două zile până să plecăm din nou, dar nu aveam timp, pentru că mai era o săptămână și începea școala. Agentul vamal refuza să ne lase să trecem. Tata i-a spus că mergem în Muntele Athos, dar el a spus că nu crede pe nimeni, că nu ar avea încredere nici în el când este vorba de nerespectarea legii. Atunci am început să mă rog la părintele Ilie în gând, pentru că, înainte de a pleca la drum, citisem câteva dintre minunile sale. Am fost cu vreme în urmă la cimitir, la moaștele lui. Tata mi-a spus apoi că el se ruga la Maica Domnului și la Sfântul

Nectarie. Cam după cinci minute, agentul vamal ne-a spus să vorbim cu șeful său. Șeful său nu ne-a lăsat nici el să trecem, spunându-ne că ar trebui să vină mama cu mașina la vamă. Mama era la niște cursuri de perfecționare și nu putea răspunde la telefon. Dar, nici dacă ar fi răspuns, nu putea aștepta autocarul până venea ea la vamă. După alte zece minute, șeful a început să mă întrebe unde locuiesc, meseriile părinților, dacă mama locuiește cu noi și alte lucruri asemănătoare. După ce am răspuns, într-un final, ne-a lăsat să trecem, deși, conform legii, era interzis. Știu că părintele Ilie Lăcătușu ne-a ajutat.

(C.V.)

31. Sfinții închisorilor – ajutători în nașterea de prunci²⁹

Slavă lui Dumnezeu în cer și pe pământ
pace, între oameni bunăvoire!

Mă numesc Monica și doresc să vă aduc la
cunoștință o mărturie minunată a intervenției
sfinților închisorilor în viața mea și a soțului meu.

²⁹ Mărturie preluată din revista *Atitudini*, nr. 17/
2011, p. 42.

Suntem căsătoriți, iar timp de șase ani, Domnul ne-a încercat credința și nu ne-a dăruit niciun copil.

În anul 2009, odată cu apelul părintelui Justin, viața mea s-a schimbat mult. Ca să fiu succintă și să nu vă obosesc, am aflat mult mai multe despre viața sfinților români care au pățit în închisorile comuniste (citisem doar cartea *Sfântul închisorilor*, care m-a impresionat foarte mult).

Inima mea a fost atrasă rapid și puternic către acești sfinți „fără cruce și nume”, și mi-am propus, împreună cu soțul meu, în vara anului 2009, să ajungem la Aiud, la *Râpa Robilor*, să ne închinăm sfintelor moaște și să luăm ulei sfințit de la candela Maicii Domnului.

Ajunși acolo, am cumpărat și *Acatistul sfinților români din închisori* și, pentru prima dată, am ajuns la Mănăstirea Petru Vodă, și, cu bucurie, am sărutat mâna părintelui Justin, care ne-a și miruit.

Anul următor (în primăvara anului 2010), am plecat la Tâncăbești și ne-am închinat troiței de acolo, gândindu-ne la jertfa martirilor noștri. Între timp, am ajuns din nou, după câțiva ani, la

moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu, la care m-am rugat să-mi dăruiască un copil.

Ultimul loc la care am dorit să ajungem să ne închinăm, să aprindem o lumânare și să depunem flori a fost la Târgu Ocna, acolo unde a pățimit Sfântul Valeriu Gafencu (aceasta a fost vara trecută, în concediu).

Timpe de un an, am citit aproape zilnic *Acatistul sfinților români din închisori*, rugându-mă lor să mijlocească la Dumnezeu și Maica Domnului să ne dăruiască un copil.

Și minunea nu a întârziat să se înfăptuiască! Chiar vara trecută, încheind efectiv pelerinajul, am aflat vestea incredibilă că sunt însărcinată. Și acum, când scriu aceste rânduri, stau lângă fetița noastră care are șase săptămâni.

Domnul și Măicuța Sa ne-au ascultat rugăciunile și nu ne-au uitat pe noi, păcătoșii și nevrednicii. Mare este Dumnezeu întru sfinții Săi, sfinții neamului românesc, care trebuie canonizați degrabă...

(Monica N., Călărași)

**Acatistul Noului
Mărturisitor Ilie Lăcătușu,
făcătorul de minuni**

Acatistul Noului Mărturisitor Ilie Lăcătușu, făcătorul de minuni

(† 22 iulie)

Troparul, glasul al VIII-lea:

Îndelung pătimitorule, de Dumnezeu purtătorule Părinte Ilie, văpaia muncilor cu focul lucrător ai înrourat-o, rușinând pe vrăjmași. Pentru aceasta, părinte, cu hlamida lui Hristos îmbrăcându-te, pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Condacul I:

Veniți, iubitorilor de mucenici, să-l lăudăm cu mare glas pe Părintele Ilie, care prin pătimirile sale a luat de la Dumnezeu cununa biruinței. Căci, iubind Biserica lui Hristos și neamul românesc, a ales calea cea strâmtă și cu chinuri, stând fără teamă împotriva dușmanilor dreptei credințe. Și pentru aceasta să-i cântăm: Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Icosul I:

La tine alergăm, sfinte, la vreme de ispită, având nădejde în mijlocirile tale. Știm că pe mulți i-ai chemat în chip minunat la sfintele tale moaște. Am auzit de femeia pe care ai îndemnat-o, zicându-i în vis: „Vino la mine și roagă-te ori de câte ori ai nevoie de ajutor.” Și credem că și pe noi ne poți ajuta, căci iubirea ta se revarsă peste toți cei care se roagă ție cu credință, și pentru aceasta îți zicem:

Bucură-te, binecuvântare a pământului românesc,

Bucură-te, liman al credincioșilor și dar ceresc,

Bucură-te, chivot al virtuților de Hristos împodobit,

Bucură-te, că iubirea de cele sfinte prin jertfă o ai adevărit,

Bucură-te, veghetor neobosit al celor ce mărturisesc dreapta credință,

Bucură-te, că de la tine învățăm smereția și adevărata umilință,

Bucură-te, că ai fugit de slava lumească și pe Dumnezeu L-ai aflat,

Bucură-te, că pentru neamul românesc
te-ai rugat neîncetat,

Bucură-te, comoară care pe cei drept-
credincioși îi îndestulezi,

Bucură-te, că pe cei care pornesc pe căi
greșite îi îndreptezi,

Bucură-te, că îi chemi la tine pe cei care
au nevoie de ajutor,

Bucură-te, că cei care se roagă ție te
cunosc grabnic ocrotitor,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al II-lea:

L-ai slujit pe Hristos din tinerețile tale,
fiind icoană a rugăciunii, a smereniei și a
jertfelniciei, și te-ai arătat pildă pentru noi,
cei iubitori de patimi și slabi în credință.
Pentru aceasta te rugăm să nu încetezi a te
ruga pentru noi, ca să-l putem cânta lui Dum-
nezeu cu inimă curată: Aliluia!

Icosul al II-lea:

Văzând Dumnezeu râvna ta pentru cele
sfinte, te-a chemat să-L slujești ridicând pe

umerii tăi greaua cruce a preoției. Iar tu ai răspuns cu vrednicie acestei chemări, vrând să fii păstor de suflete și slujitor al aproapelui tău, și pentru aceasta îți aducem cântări de laudă:

Bucură-te, că pe Sfântul Prooroc Ilie l-ai avut ocrotitor,

Bucură-te, glas proorocesc care ai muștrătat rătăcirea apostatilor,

Bucură-te, odraslă a rugăciunii sfinților din veacurile trecute,

Bucură-te, că ai înfruntat cu înțelepciune ale vrăjmașului ispite,

Bucură-te, că din copilăria ta ai mers cu smerenie pe calea virtuților,

Bucură-te, că ți-ai păzit curăția tinereții luptând împotriva patimilor,

Bucură-te, cel ce, mergând pe calea familiei, ai ajuns la sfințenie,

Bucură-te, că virtuțile tale le-ai acoperit cu smerenie,

Bucură-te, că ai fost propovăduitor și duhovnic iscusit,

Bucură-te, că mulțime de suflete bolnave ai tămăduit,

Bucură-te, al iubirii de Dumnezeu neostenit propovăduitor,

Bucură-te, dreptar și pildă aleasă pentru slujitorii altarelor,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al III-lea:

Văzând mulțimea încercărilor prin care trecea neamul românesc, ai vrut să arzi ca o lumânare, necruțând nicio osteneală pentru aceasta. Și, împreună cu mulți preoți și credincioși, ai ales să trăiești sub ocrotirea Sfântului Arhanghel Mihail, luptând cu sabia cuvântului împotriva hulitorilor adevărului și cântând fără teamă: Aliluia!

Icosul al III-lea:

Nu te-ai temut nici de suferințe și nici de moarte, căci ai purtat în sufletul tău râvna spre mucenicie. Iar Hristos te-a învrednicit să mergi pe urmele mucenicilor din vechime, căci ai fost luat din mijlocul familiei și al credincioșilor și ai fost dus în colonii de muncă, unde, prin răbdarea și sfințenia ta,

ai adus mângâiere sufletelor deznădăjduite,
și pentru aceasta îți cântăm:

Bucură-te, că sfinții închisorilor asupra
ta au vegheat,

Bucură-te, că, primindu-te mai apoi în
ceata lor, s-au bucurat,

Bucură-te, că, prin curajul tău, în întune-
ricul prigonirilor ai strălucit,

Bucură-te, că, în viforul furtunilor, pacea
sufletească o ai dobândit,

Bucură-te, că, în fața pătimirilor, duhul
tău nu s-a tulburat,

Bucură-te, piatră de care uneltirile celor
rău credincioși s-au sfărâmat,

Bucură-te, că ai urcat muntele suferinței
călcând pe urmele mucenicilor,

Bucură-te, că ai răbdat fără cârtire batjo-
curile și disprețul prigonitorilor,

Bucură-te, că, prin dureri și suferințe, prigo-
nitorii nu te-au supus,

Bucură-te, că, urmând Stăpânului tău,
ca o oaie la junghiere te-ai adus,

Bucură-te, că pe calea mântuirii în chip
tainic te-a călăuzit,

Bucură-te, că, în fiecare prigoană prin care ai trecut, de El ai fost păzit,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al IV-lea:

S-a văzut puterea rugăciunilor tale la Periprava, sfinte, când ați fost puși să tăiați stuf pe o vreme geroasă și cei care vă păzeau așteptau moartea voastră. Dar i-ai încurajat pe cei care împreună pătimeau cu tine să-și pună nădejdea în ajutorul Maicii Domnului și al Sfinților Trei Ierarhi, care erau prăznuiți în acea zi, și I-ați cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al IV-lea:

V-ați asemănat sfinților patruzeci de mucenici, aruncați de prigonitori în apele iezerului Sevastiei, dar prin rugăciunile tale, părinte, toți au rămas în viață. Că strălucind soarele credinței în inima ta, a strălucit și pe cer soarele cel materialnic și a încălzit pământul, venind în ajutorul vostru. Pentru care te lăudăm, zicând:

Bucură-te, că Maica Domnului cu sfântul
ei acoperământ v-a acoperit,

Bucură-te, că Sfinții Trei Ierarhi prin rugă-
ciunile lor v-au ocrotit,

Bucură-te, că trupurile voastre pe crucea
frigului au fost răstignite,

Bucură-te, că inimile voastre de harul
Duhului Sfânt au fost întărite,

Bucură-te, că asemeni sfinților patruzeci
de mucenici ați pățimit,

Bucură-te, că vicleanul diavol prin păti-
mirea voastră a fost biruit,

Bucură-te, că răbdarea voastră pe prigo-
nitori i-a îngenuncheat,

Bucură-te, că dreptatea voastră în chip
minunat s-a arătat,

Bucură-te, că pe Sfântul Arhanghel Mihail
l-ați avut sprijinitor,

Bucură-te, că ați purtat fără să cârțiți
povara pătimirilor,

Bucură-te, că, fiind umiliți de oameni,
Făcătorul lumii v-a binecuvântat,

Bucură-te, că Soarele dreptății prin lumi-
na soarelui v-a mângâiat,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al V-lea:

Văzând cele viitoare, ai cunoscut mai
înainte și ziua trecerii tale la Domnul, și anul
morții preotesei tale, și prin aceasta s-a vădit
darul pe care l-ai primit de la Dumnezeu încă
din timpul vieții tale pământești, pentru care
ne bucurăm și Îi cântăm cu mulțumire: Aliluia!

Icosul al V-lea:

Cine poate spune bucuria celor care au
fost de față la aflarea sfințelor tale moaște,
părinte? Că trupul tău s-a arătat neatins de
trecerea timpului și nesupus putreziciunii,
prin harul Duhului Sfânt. Și prin aceasta s-a
întărit sfințenia ta, căci Dumnezeu ne-a
vorbit prin moaștele tale binemirosoare,
îndemnându-ne să-ți aducem laude ca
acestea:

Bucură-te, că sfințele tale moaște te
arată vas ales al lui Hristos,

Bucură-te, că cei ce vin și se roagă ție
dobândesc mult folos,

Bucură-te, că, prin trupul tău neputrezit,
fără cuvinte le vorbești,

Bucură-te, că pe cei ce aleargă la tine
nu îi părăsești,

Bucură-te, că pomenirea ta se întipă-
rește în sufletele lor,

Bucură-te, apostol al învierii morților la
sfârșitul veacurilor,

Bucură-te, cel ce evlavia pelerinilor care
vin la tine o înmulțești,

Bucură-te, că îndoielile le risipești și cre-
dința o întărești,

Bucură-te, cel ce aduci bucurie în sufle-
tele celor care se închină ție,

Bucură-te, că ne îndemni să cugetăm
la moarte și la veșnicie,

Bucură-te, că, asemenea sfinților de de-
mult, bună mireasmă răspândești,

Bucură-te, că la racla ta mulțime mare
de închinători primești,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al VI-lea:

Din timpul vieții tale te-ai arătat făcător de minuni, sfinte, dar, după adormirea ta, numărul acestora s-a înmulțit. Și, după aflarea sfintelor tale moaște, mulțime de credincioși a venit să ia binecuvântarea ta, rugându-se ție și lui Dumnezeu cântându-I: Aliluia!

Icosul al VI-lea:

În aceste vremuri în care rătăcirile se înmulțesc, te-a arătat Dumnezeu stavilă împotriva necredinței, căci, auzind despre mulțimea minunilor tale, mulți vin la sfintele tale moaște și, văzându-te ca și cum ai dormita în raclă, cunosc puterea lui Hristos, Cel ce a biruit moartea. Și pentru aceasta te laudă, zicând:

Bucură-te, că celor ce aveau nevoie de ajutor te-ai arătat,

Bucură-te, că prin vise și vedenii la tine i-ai chemat,

Bucură-te, că oamenii vestesc minunile tale nenumărate,

Bucură-te, că facerile tale de bine sunt în tot locul laudate,

Bucură-te, prieten al celor apăsați de povara singurătății,

Bucură-te, cel ce alungi ispita deznădejdiei și a sinuciderii,

Bucură-te, că de ispita morții năprasnice ne izbăvești,

Bucură-te, cel ce prin mulțimea minunilor ne uimești,

Bucură-te, că celor necăjiți și întristați le ștergi lacrimile,

Bucură-te, că mulți preoți și călugări se roagă înaintea icoanei tale,

Bucură-te, că harismele tale cu multă bucurie le mărturisim,

Bucură-te, că, prin tine, pe Dumnezeu cel adevărat Îl cinstim,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al VII-lea:

Au venit la tine bolnavi pe care doctorii nu i-au putut ajuta, lăsându-i pradă deznădejdiei, dar tu te-ai arătat doctor ceresc și ai arătat cu putință cele cu neputință. Iar bolnavii, aflând tămăduire, au dat mărturie despre

mulțimea darurilor tale, cântându-l lui Dumnezeu împreună cu cei de aproape ai lor: Aliluia!

Icosul al VII-lea:

Orice boală și orice neputință își află leacul prin rugăciuni către tine, Părinte Ilie, căci Dumnezeu a răsplătit peste măsură suferințele tale mucenicești. Și te-a arătat ceresc doctor fără de arginți, la care alergând, bolnavii îți zic cu inimile pline de nădejde:

Bucură-te, cel ce împarți tămăduiri cu îndestulare,

Bucură-te, pentru cei aflați pe patul de boală alinare,

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, pe mulți de operații i-ai scăpat,

Bucură-te, că doctorii nu au putut pricepe ce s-a întâmplat,

Bucură-te, că, prin tine, tânărul mut a început să vorbească,

Bucură-te, că minunile tale a început să le mărturisească,

Bucură-te, că bolnavii s-au bucurat aflând
vindecare,

Bucură-te, pentru rudeniile lor îndurerate
mângâiere,

Bucură-te, ocrotitor al bolnavilor și sfătui-
tor al doctorilor,

Bucură-te, că ajuți doctorii pentru rugă-
ciunile bolnavilor,

Bucură-te, că îi ușurezi pe cei apăsați
de povara durerii,

Bucură-te, că te rogi pentru cei aflați în
ceasul morții,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al VIII-lea:

Te-ai arătat în vis femeii necăjite și i-ai
cerut să nu se mai plângă din pricina lipsei
banilor, căci va avea cele de trebuință. Iar
ea, primind putere din cuvintele tale, s-a întă-
rit în credință și l-a adus lui Dumnezeu lauda:
Aliluia!

Icosul al VIII-lea:

Ne aflăm în lipsuri și necazuri de multe feluri, sfinte, dar credem că nu vei lăsa rugăciunea noastră fără răspuns. Că pe săraci i-ai ajutat în fel și chip, iar pe cei care nu aveau din ce să trăiască i-ai ajutat să-și găsească de lucru. Și credem că, precum pe aceștia, și pe noi ne poți ajuta, venind în întâmpinarea noastră, pentru care îți zicem:

Bucură-te, că pe cei flămânzi îi hrănești,

Bucură-te, că pe cei lipsiți îi miluiești,

Bucură-te, că dai cele de trebuință
săracilor,

Bucură-te, că vii în întâmpinarea necă-
jiților,

Bucură-te, că pe cei rămași fără casă
i-ai ajutat,

Bucură-te, că, văzând ajutorul tău, s-au
bucurat,

Bucură-te, cel ce ești părinte iubitor al
orfanilor,

Bucură-te, că ești grabnic sprijinitor al
văduvelor,

Bucură-te, că din ispita deznădejdiei ne-ai
ridicat,

Bucură-te, drept judecător care adevărul
l-ai apărat,

Bucură-te, că ții partea celor pe nedrept
prigoniți,

Bucură-te, că îi încurajezi pe cei dispre-
țuiți,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al IX-lea:

Mare este tristețea familiilor care sunt
lipsite de prunci, dar noi am auzit că mulți
copii au venit pe lume după ce părinții lor
ți-au cerut ajutorul. Așa te rugăm să ai milă
de soții și soțiile care se roagă ție, cerându-ți
să te rogi pentru ei ca să aibă copii și să-l
poată cânta împreună lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al IX-lea:

Părinții tăi au fost binecuvântați de Dum-
nezeu cu șapte prunci, iar tu și preoteasa ta
ați avut cinci copii, fiind cu adevărat familia
voastră o mică biserică. Iar Hristos ți-a dat
darul de a fi ocrotitor al familiilor creștine și

al celor care se pregătesc să meargă spre
mântuire pe calea căsătoriei, și pentru aceasta
îți cântăm, zicând:

Bucură-te, rugătorule pentru familiile evla-
vioase,

Bucură-te, că veghezi asupra sufletelor
credincioase,

Bucură-te, că părinții credincioși te iau
ocrotitor,

Bucură-te, că te rogi pentru mântuirea
copiilor lor,

Bucură-te, că îi îndrumi să meargă pe
calea Bisericii,

Bucură-te, că îi ferești de prăpastia pier-
zării,

Bucură-te, că fiii risipitori se întorc la ca-
sele părinților,

Bucură-te, că, prin tine, pacea ia locul
tulburărilor,

Bucură-te, că părinții fără copii te iau
mijlocitor,

Bucură-te, că nu lași fără răspuns rugă-
ciunile lor,

Bucură-te, că întristarea din inimile lor o
izgonești,

Bucură-te, că stăruința lor în rugăciune
o răsplătești,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al X-lea:

Au încercat vrăjitoarele să fure o părțică din sfintele tale moaște, dar tu te-ai arătat fiicei tale și i-ai descoperit gândul lor diavolesc, stând împotriva vicleniei lor și risipind răutatea lor. Iar fiica ta s-a bucurat, mulțumindu-l lui Dumnezeu și zicând: Aliluia!

Icosul al X-lea:

În vremea de astăzi, mulți îndrăciți se chinuie amarnic, dar cei care sunt aduși la sfintele tale moaște primesc degrabă ajutor. Căci diavolii se tem de puterea rugăciunilor tale și pleacă de la cei pe care îi chinuiau. Te rugăm, sfinte, arată-te grabnic ajutător al celor care suferă din pricina diavolilor, din pricina lucrărilor drăcești sau a farmecelor de tot felul, ca, simțind ocrotirea ta, să-ți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, izgonitor al cetelor diavolești,
Bucură-te, că puterea farmecelor o risipești,

Bucură-te, că pe cei îndrăciți i-ai izbăvit,
Bucură-te, că aceștia te-au lăudat și ți-au mulțumit,

Bucură-te, că ai primit cererile rudeniilor lor,

Bucură-te, că ai ascultat rugăciunile preoților,

Bucură-te, cel ce dezlegi legăturile vrăjitorilor,

Bucură-te, cel ce ne scapi din robia patimilor,

Bucură-te, că de dușmanii nevăzuți tu ferești poporul,

Bucură-te, că în ceasul încercării îți cerem ajutorul,

Bucură-te, că văpaia ispitelor o potolești,

Bucură-te, că pe calea cea strâmtă ne povățuiești,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al XI-lea:

Ai fost trimis în vreme de război să faci misiune în pământul românesc de peste Prut, și multe suflete și-au găsit alinarea în cuvintele tale. Așa și astăzi te rugăm, sfinte, roagă-te lui Dumnezeu pentru toți cei care stau departe de calea mântuirii, ca, schimbându-și viețile, să-l cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al XI-lea:

Au venit la sfintele tale moaște nu doar fii ai Bisericii, ci și oameni înșelați de diferite rătăcirii, dar care voiau să vadă dacă trupul tău este cu adevărat neatins de putreziciune. Unii au rămas fără glas, văzând sfintele tale moaște întregi, și au căutat să-L cunoască pe Dumnezeul care te-a proslăvit, și pentru aceasta acum, venind la Biserica cea adevărată, te laudă împreună cu noi:

Bucură-te, candelă aprinsă în întunericul
rătăcirilor,

Bucură-te, stâlp de foc călăuzitor în deșertul
ispitelor,

Bucură-te, trâmbiță a cuvintelor dumnezeiești,

Bucură-te, alăută care ne desfeți cu cântări cerești,

Bucură-te, cel ce dai la o parte vălul minciunilor,

Bucură-te, că faci neputincioase cursele ereticilor,

Bucură-te, că pe ritorii cei mincinoși i-ai biruit,

Bucură-te, că, prin tine, viforul pornit de ei s-a domolit,

Bucură-te, că i-ai scăpat pe cei atinși de molima înșelării,

Bucură-te, că i-ai ridicat la lumină din groapa pierzării,

Bucură-te, că nu i-ai lăsat să-și piardă sufletele,

Bucură-te, că ei îți mulțumesc aducându-ți laude,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al XII-lea:

Prin moartea ta te-ai arătat biruitor al morții, fiind slujitor credincios al Celui Înviat. Și acum te bucuri în cetele sfinților împreună cu toți cei care au stat împotriva fiarei comuniste, cu mulțimea de mărturisitori, preoți, călugări și mireni, cu toți noii mucenici și cu mulțimea mucenițelor, care au sfințit pământul românesc cu sângele și pătimirea lor, iar acum Îi cântă lui Dumnezeu neîncetat: Aliluia!

Icosul al XII-lea:

„Niciun prooroc nu este primit în patria sa”, ne-a spus Mântuitorul Hristos, și cei care te-au vrăjmășit în timpul vieții tale te-au vrăjmășit și după trecerea ta la Domnul, iar urmașii lor batjocoresc și astăzi pomenirea ta. Dar noi, mulțumindu-ți pentru mulțimea binefacerilor tale, îți zicem:

Bucură-te, muștrător al celor ce defaimă dreapta credință,

Bucură-te, că pe cei mândri îi întorci spre pocăință,

Bucură-te, tainic povățuitor al preoților,

Bucură-te, pavăză de nebiruit a creștini-
nilor,
Bucură-te, dascăl priceput al jertfelniciei,
Bucură-te, învățătorule neobosit al evla-
viei,
Bucură-te, că rugăciuni stăruitoare ai
înălțat,
Bucură-te, cel ce pe scara virtuților ai
urcat,
Bucură-te, că prin iubirea aproapelui
te-ai sfințit,
Bucură-te, că pentru slujirea lui Hristos
te-ai nevoit,
Bucură-te, că Dumnezeu cu harul Său
te-a luminat,
Bucură-te, că, prin tine, Hristos la El ne-a
chemat,
Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă
a soborului noilor mărturisitori!

Condacul al XIII-lea:

O, Părinte Ilie, noule mărturisitor al lui
Hristos, cădem către tine în rugăciune, știind
că nimeni dintre cei ce aleargă la tine nu
rămâne fără răspuns. Fii ocrotitor al nostru

până în ceasul morții noastre, ajută-ne să ducem o viață bineplăcută lui Dumnezeu, ferindu-ne de cursele vrăjmașilor mântuirii noastre, ca să-l cântăm în vecii vecilor Dumnezeului care te-a proslăvit: Aliluia! (Acest condac se zice de trei ori. Apoi se zice Icosul întâi: *La tine alergăm, sfinte, la vreme de ispită...* și Condacul întâi: *Veniți, iubitorilor de mucenici, să-l laudăm...*)

Apoi se citește această

Rugăciune:

O, Sfinte Ilie, mare făcătorule de minuni, la tine alergăm acum, ca la un grabnic ajutor. Vezi puținătatea credinței noastre, vezi slăbiciunile și neputințele noastre. Nu ne lăsa să fim biruiți de lucrarea puterilor drăcești, care caută să ne piardă în fel și chip. De la începuturile Bisericii, mulți înaintemergători ai Antihristului s-au arătat, răspândind rătăcirile lor și pierzându-i pe cei slabi în credință. Iar în vremea noastră numărul lor s-a înmulțit, și, din pricina lor, bisericile se

golesc, și oamenii își pierd sufletele, alegând căile pierzării. Avem nevoie de ocrotirea ta, sfinte, să rezistăm ispitelor din fiecare zi. Avem nevoie de mijlocirea ta, sfinte, ca să nu pierdem ajutorul dumnezeiesc.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru toate familiile binecredincioase, pentru toți părinții creștini și copiii lor. Roagă-te pentru toți preoții Bisericii dreptslăvitoare, să mărturisească adevărul fără teamă. Roagă-te pentru ierarhii de pretutindeni, să păstrească turmele lor cu frică de Dumnezeu. Roagă-te, Sfinte Ilie, pentru toți monahii și toate monahiile, să le dăruiască Dumnezeu darurile Sale pentru rugăciunile tale.

Ne rugăm ție și tuturor noilor mucenici și mărturisitori, nu uitați în rugăciunile voastre neamul românesc, care este încercat parcă mai mult ca niciodată. Feriți-l de dușmanii văzuți și nevăzuți, prin darul pe care l-ați primit de la Dumnezeu. Ajutați-ne, sfinților, și acum, și în vremea încercării credinței noastre. Să nu ne lepădăm de Hristos, oricât de grele vor fi încercările prin care vom trece. Iar dacă vom cădea, să ne ridicăm

degrabă prin mijlocirile voastre. Și, prin pocăință, să ne smerim, cerându-l Bunului Dumnezeu să ne schimbe viața și să ne primească la sfârșitul vieții noastre în împărăția Sa cea cerească, unde acum Îl lăudați împreună cu toți îngerii și sfinții. Amin.

Cuprins

Prefată	5
I. Viața părintelui Ilie Lăcătușu	15
1. Părintele Ilie – mărturisitor al lui Hristos	17
2. „Trupul părintelui Lăcătușu era perfect întreg”	21
3. Memoriul de canonizare și răspunsul Arhiepiscopiei Bucureștilor	23
4. Cuvinte despre aflarea moaștelor părintelui Ilie Lăcătușu	29
5. Despre părintele Ilie Mărturisitorul	36
II. Minunile	43
1. O minune relatată de părintele Justin Pârvu	45
2. „Am văzut un mort, da’ nu-i mort, un mort viu”	48
3. Noi minuni ale părintelui Ilie Lăcătușu ..	52

4. „Mă refer la părintele Ilie Lăcătușu cu titulatura de sfânt”	59
5. „Eu o consider o minune...”	64
6. „Sfinții sunt vii, mai vii ca noi”	66
7. „Dumnezeu a lucrat minunat prin sfântul Său”	67
8. „Pe mine m-a vindecat Sfântul Ilie Lăcătușu”	68
9. „Nici nu știți ce binecuvântare este pentru noi că-l avem”	72
10. „Sfântul Ilie Lăcătușu face mari minuni”	73
11. „Misiunea sa nu s-a terminat”	74
12. „Am văzut un părinte care doarme” ..	75
13. „Îi mulțumim că este sănătoasă”	76
14. „Am văzut o minune”	77
15. „Acum ne veghează din Împărăția Cerurilor”	79
16. Amintiri de neuitat	81
17. „Am avut încredere că părintele ne ajută”	85
18. Sfântul Ilie Lăcătușu – grabnic ajutătorul oamenilor săraci	89
19. Părintele Ilie i-a găsit Ramonei un loc de muncă	91

20. Căutând Izvorul Vieții	92
21. Intervenții minunate	94
22. Oare mulțumim cum se cuvine?	96
23. „Credeți-mă, face minuni”	98
24. Ajutor în necazuri	99
25. „Părintele deschide ochii și te privește”	100
26. „Măinile părintelui erau calde și moi” .	101
27. Trei femei mărturisesc	102
28. „Părintele emana căldură”	107
29. Un vis deosebit	108
30. O ultimă șansă	109
31. Sfinții închisorilor – ajutători în nașterea de prunci	110

Acatistul Noului Mărturisitor

Ilie Lăcătușu, făcătorul de minuni ... 113

